

TAJUPLNÁ
ŽENA

NORA
ROBERTS

NORA
ROBERTS

TAJUPLNÁ
ŽENA

edice

KLOKAN

Copyright © 2012 by Nora Roberts
Translation © Jana Vlčková, 2016
Copyright © ALPRESS, s.r.o.

Všechna práva vyhrazena.

Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu THE WITNESS

přeložila Jana Vlčková

Redakční úprava Lukáš Foldyna

Grafická úprava obálky Tomáš Řízek

Elektronické formáty Dagmar Wankowska

Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,

v edici Klokán, 2016

shop@alpress.cz

Vydání první

IISBN (pdf) 978-80-7543-144-8

*Pro Lauru Reethovou,
mistryni detailů.*

Elizabeth

Šíp dětství bývá napuštěn tímto jedem:
nesmírnou opuštěností, bezmezným přehlížením.

OLIVE SCHREINEROVÁ

1

PRVNÍ PUBERTÁCKÁ VZPOURA ELIZABETH FITCHOVÉ neměla dlouhé trvání a začala barvou na vlasy *Uhlová čern*, nůžkami a falešnými doklady. Skončila krví.

Celých šestnáct let, osm měsíců a dvacet jedna dní svého života Elizabeth svědomitě plnila matčiny direktivy. Doktorka Susan L. Fitchová totiž udělovala direktivy, ne příkazy. Její dcera do puntíku dodržovala rozvrh, který jí matka sestavila. Jedla jídla doporučená výživovými poradci a uvařená matčinou kuchařkou. Nosila oblečení vybrané matčinou osobní nákupčí.

Doktorka Susan L. Fitchová se strojila konzervativně, jak se – podle jejího názoru – sluší na primářku chirurgického oddělení nemocnice Chicago's Silva Memorial. Od dcery očekávala totéž – a také ji k tomu vedla.

Elizabeth pilně studovala a svědomitě plnila akademické programy zvolené matkou. Na podzim nastoupí na Harvard, aby získala lékařský diplom a mohla se stát chirurgem jako její matka.

Elizabeth – nikdy se jí neříkalo Liz, Lizzie nebo Beth – mluvila plynně španělsky, francouzsky a italsky, uspokojivě zvládala ruštinu a základy japonštiny. Hrála na housle i na piano. Cestovala po Evropě i Africe. Uměla vyjmenovat všechny kosti, nervy a svaly v lidském těle a přehrát z paměti Chopinovy klavírní koncerty – jedničku i dvojku.

Nikdy nešla s nikým na rande a nepolíbil ji žádný kluk. Nikdy nebyla s kamarádkami nakupovat v obchodáku, nikdy u žádné nezůstala přes noc, nikdy se s nimi nehihňala nad pizzou nebo zmrzlinovým pohárem.

V šestnácti letech, osmi měsících a jednadvaceti dnech byla produktem matčina systematického a do detailu propracovaného programu.

Což se mělo brzy změnit.

Sledovala, jak matka balí. Susan, krásná žena s bohatými hnědými vlasy svinutými do francouzského uzlu, opatrně uložila do velkého kufru další kostým a podívala se do tabulky, kde měla dopodrobna rozepsaný každý den lékařské konference. Byl v ní výčet všech událostí, schůzek i jídel, vybraného oblečení pro tu kterou příležitost, včetně bot, kabelek a doplňků.

Kostýmy z dílen módních návrhářů a samozřejmě italské boty, pomyslela si Elizabeth. Samé dobré střihy a skvělé materiály, ale žádný náznak syté nebo jasné barvy. Výhradně černá, šedá a neurčitá béžová. Elizabeth nechápala, jak může být její matka tak okouzlující, přestože záměrně nosí děsně nudné šaty.

Po dvou semestrech zrychleného studia na vysoké Elizabeth usoudila, že je – možná – načase vyvinout vlastní oděvní styl. Z toho důvodu si v Cambridgi koupila džínsy, mikinu a boty na robustním podpatku.

Za hotové – aby se výdaje za tyto věci neobjevily na výpisu z kreditní karty. Co kdyby matku nebo účetní napadlo jej zkontrolovat? Určitě by se na ně vyptávaly. Zakázané oblečení leželo schované v jejím pokoji.

Připadala si v něm jako úplně jiný člověk. Tak jiný, že vyrazila rovnou k McDonaldovi, kde si objednala svůj první hamburger, velkou porci hranolků a čokoládový koktejl.

Radost byla tak obrovská, že si musela odskočit na toaletu, zavřít se v kabině a trochu se vyplakat.

Semena vzpoury však byla toho dne zaseta. Ale možná v ní byla vždycky. Dřímala. A sůl a tuk je probudily.

Upřímně řečeno, vždycky je cítila. Doopravdy. Cítila, jak klíčí v jejím břiše.

„Změnila jsi plány, matko, ale to neznamená, že já je musím změnit také.“

Susan chvíli trvalo, než její přesné ruce chirurga s dokonale upravenými nehty – matka zásadně vyžadovala francouzskou manikúru s nenápadným lakem – našly to správné místo pro tašku s botami.

„Elizabeth,“ oslovila dceru hlasem tak vytříbeným a klidným jako její garderoba, „stálo mě značné úsilí pozměnit program a umožnit ti dostat se do letní přípravy právě v tomto

termínu. Alespoň splníš všechny požadavky nutné k přijetí na Harvardskou lékařskou fakultu o celý semestr dřív, než jsme předpokládaly.“

Stačilo si na to vzpomenout a Elizabeth se sevřel žaludek. „Slíbila jsi mi třítydenní přestávku, včetně tohoto víkendu v New Yorku.“

„Někdy je nutné slib porušit. Kdybych neměla tento víkend volno, nemohla bych na konferenci zastoupit doktora Duseckého.“

„Mohla jsi odmítnout.“

„Bylo by to sobecké a krátkozraké.“ Susan uhladila sako, které zrovna pověsila do cestovní skříně, a znovu se zahleděla do soupisu. „Zajisté jsi natolik dospělá, abys chápala, že pracovní povinnosti mají přednost před zábavou a zahálkou.“

„Jsem dost stará, abych to chápala. Proč potom nemám právo činit vlastní rozhodnutí? Chci mít volno. Potřebuju ho.“

Susan nestála dcera ani za pohled. „Dívka ve tvém věku, která je fyzicky úplně zdravá a velice mentálně vyspělá, může studovat a věnovat se dalším užitečným aktivitám prakticky nepřetržitě. Žádnou přestávku *nepotřebuješ*. Mimoto paní Laineová se už chystá na čtrnáctidenní plavbu po moři a těžko po ní můžu žádat, aby dovolenou odložila. Není tu nikdo, kdo by ti vařil a staral se o dům.“

„Postarám se o sebe sama. I o dům.“

„Elizabeth,“ prohlásila matka úsečně, jako by nevýslovně trpěla, „je rozhodnuto.“

„A na mém názoru nezáleží? Jak mám být nezávislá a zodpovědná, když nedostanu příležitost tyhle vlastnosti uplatnit?“

„Nezávislost se nezískává najednou, nýbrž postupně. Stejně jako zodpovědnost a právo svobodné volby. Pořád potřebuješ pevné vedení. Poslala jsem ti upravený rozvrh na příští týden. Máš ho v mailu. Všechny informace o studijním programu najdeš ve složce na stole. Hlavně nezapomeň osobně poděkovat doktoru Friscovi za to, že pro tebe našel volné místo.“

Zatímco mluvila, pozavírala Susan všechna svá zavazadla. Pak přistoupila k toaletnímu stolku, aby zkontrolovala svůj účes a rtěnku.

„Ty mě vůbec neposloucháš!“ postěžovala si dcera.

Susan se na ni káravě podívala prostřednictvím zrcadla. Poprvé si mě doopravdy všimla, blesklo Elizabeth hlavou. „Samozřejmě že tě poslouchám. Slyšela jsem vše, co jsi mi řekla. Velice dobře.“

„Mezi posloucháním a nasloucháním je rozdíl.“

„Možná ano, ale tuhle diskuzi jsme už vedly.“

„Nebyla to diskuze, ale nařízení.“

Susan nakrátko podrážděně semkla rty. Když se otočila, z jejích modrých očí mrazilo. „Mrzí mě, že to tak cítíš. Jako tvoje matka musím dělat, co pro tebe považuji za nejlepší.“

„To, co ty považuješ za nejlepší, jsou pro mě samé rozkazy. Diktuješ mi, co mám dělat, jaká mám být, co mám říkat a co si mám myslet. Dokonce dostávám příkazem, co mám chtít. Mám se stát přesně tím, co sis naplánovala ve chvíli, kdy ses nechala uměle oplodnit pečlivě vybraným spermatem.“

Uvědomovala si, že její hlas stoupá do nebezpečných výšek, ale nemohla si pomoci. V očích ji zaštípaly slzy, kterým se nedokázala ubránit. „Už mě unavuje být tvým soukromým experimentem. Nechci mít naplánovanou každou minutu a skákat, jak ty pískáš, jenom abych splnila tvá očekávání. Ráda bych rozhodovala sama za sebe, kupovala si oblečení a četla knížky, které si vyberu. Chci žít *svůj* život a ne ten tvůj.“

Susan nepatrně povytáhla obočí, jako by dávala najevo mírný zájem. „Dobře. Vzhledem k věku mě tvůj postoj nepřekvapuje, ale vybrala sis velice nevhodný čas.“

„Promiň. Nebylo to v plánu.“

„Sarkasmus k takovému chování patří, ale není namístě.“ Susan otevřela aktovku a zkontrolovala její obsah. „Promluvíme si o tom, až se vrátím. Dohodnu ti schůzku s doktorem Bristoem.“

„Terapie je zbytečná! Potřebuju matku, která mi *naslouchá* a záleží jí na tom, jak se cítím. Ne takovou, která mě má u zadku!“

„Způsob tvého vyjadřování svědčí o nedostatku vyspělosti a intelektu.“

Naštvaná Elizabeth bezmocně rozhodila rukama. Když nedokáže být klidná a vyrovnaná jako její matka, bude *nespoutaná*. „Do prdele!“

„Stupňováním nadávek ničeho nedosáhneš. Po zbytek víkendu bys měla uvažovat nad svým chováním. Jídlo máš v chladničce a mrazáku – označené datem a hodinou spotřeby. Na psací stůl jsem ti položila seznam toho, co si máš vzít s sebou. V pondělí ráno v osm se hlas u paní Veeové. Účast v tomto programu ti na podzim zajistí přijetí na Harvard. Teď mi pomoz s kufry do přízemí, prosím. Taxík tu bude každou chvíli.“

Semena klíčila, zapouštěla kořeny a bolestně se drala na povrch. Elizabeth poprvé v životě pohlédla matce přímo do očí a prohlásila: „Ne!“

Otočila se, odpochoďovala pryč a praskla za sebou dveřmi ložnice. Vrhla se na postel a uslzenýma očima se zahleděla na strop. Čekala.

Každou vteřinou, říkala si, sem vtrhne matka a bude se dožadovat omluvy a bezvýhradné poslušnosti. A Elizabeth jí obojí odepře.

Pohádají se. Pořádně chytanou a začnou padat výhrůžky a tresky. Možná na sebe začnou křičet. Třeba zaječí tak hlasitě, že ji matka nakonec uslyší.

Kdyby na sebe řvaly, třeba by se jí podařilo dostat ze sebe všechny ty věci, které ji v posledním roce trápí. Obávala se, že se jich nikdy nezbaví a bude je v sobě mít věčně.

Nechtěla se stát lékařkou. Nechtěla mít naplánovanou každou hodinu nebo schovávat džíny jenom proto, že nesplňují matčin dress code.

Toužila po přátelích – ne po užitečných známostech nastrčených její matkou. Ráda by poslouchala muziku, která se hodí k jejímu věku. Přála si být jako ostatní děvčata. Chtěla vědět, o čem si šeptají, čemu se smějí a o čem si povídají.

Nestála o to, být génius ani zázračné dítě.

Stačilo by jí být normální. Stejná, jako jsou všichni ostatní.

Otřela si slzy, schoulila se do klubíčka a zírala na dveře.

Každou chvíli tu bude, říkala si. Každou vteřinou. Musela přece matku rozzlobit. Přijde, aby si zjedнала pořádek. Musí.

„Prosím,“ zamumlala Elizabeth. Vteřiny se měnily v minuty. „Nenuť mě znovu se vzdát. Prosím, prosím, nedělej mi to.“

Projev mi svou lásku. Aspoň jednou.

Ale minuty se dál vlekly a nic se nedělo. Elizabeth se přinutila vstát z postele. Věděla, že matčinou nejsilnější zbraní je trpělivost. Drtí svoje protivníky neotřesitelným přesvědčením o tom, že je v právu. A dcera pro ni není rovnocenný soupeř.

Poraženecky se vydala ze svého pokoje do matčina.

Zavazadla byla pryč. Sešla do přízemí, přestože věděla, že ani tam ji nezastihne.

„Opustila mě. Normálně si odešla!“

Rozhlížela se po vkusně zařízeném a vzorně uklizeném obýváku. Všechno bylo dokonalé – látky, barvy, výběr uměleckých děl i nábytku. Nechyběly starožitnosti předávané v rodině Fitchovy z generace na generaci. Nevstírává elegance.

Prázdnota.

Uvědomila si, že se nic nezměnilo. A nezmění.

„Tak se změním já,“ prohlásila.

Nedovolila si o svém rozhodnutí přemýšlet, ani ho zpochybňovat. Místo toho se vrátila do patra a popadla nůžky položené na psacím stole.

V koupelně se kriticky zahleděla do zrcadla. Vlasy má určitě po neznámém otci – kaštanově hnědé. Sice jsou husté jako matčiny, ale postrádají pěkné měkké vlny. Po mámě má ještě vysoké a nápadné lící kosti. Zbytek připadl na anonymního dárce – hluboko posazené zelené oči, světlá plet' a široká ústa.

Po fyzické stránce musel být atraktivní, protože šlo o jeho DNA, a matka by se s ničím menším nesmířila. Její dcera přesto není tak oslnivě krásná jako ona. Musí to pro ni být zklamání. Nedostatek, který neumí napravit.

„Příšero.“ Elizabeth přitiskla dlaň na chladné sklo. Hnusilo se jí to, co v zrcadle viděla. „Jsi hnusná, ale odted'ka přece už nejsi zbabělec.“

Zhluboka se nadechla, popadla pramen vlasů dlouhých po ramena a ušmíkla ho.

S každým stříhnutím se cítila silnější. Jako by přebírala vládu sama nad sebou. *Její* vlasy, *její* volba. Ostříhané prameny dopadaly na podlahu. Zatímco se oháněla nůžkami, v hlavě se jí vylíhla určitá představa. Přimhouřila oči a naklonila hlavu.

Cvakání nůžek zesláblo. Je to jenom geometrie, usoudila. A fyzika. Akce a reakce.

Jako by z ní spadlo závaží – to skutečné i v přeneseném slova smyslu. Holka v zrcadle působila mnohem uvolněnějším dojmem. Oči se zdály větší a obličej méně hubený a prostý napětí.

Vypadám... nově, usoudila Elizabeth.

Opatrně svěřila ruku s nůžkami a uvědomila si, že ztěžka oddechuje. Přinutila se zklidnit.

Superkrátký sestřih. Zkusmo se dotkla obnaženého krku a uší. Přejela dlaní po ostříhaných vlasech. Moc uhlazené, řekla si v duchu a zapátrala po nůžkách na manikúru, aby dodala účesu větší šmrnc.

Není to špatné. Ale ani žádná sláva, přiznala poctivě. Vypadá jinak a o to jí přece šlo. Dokonce se i jinak cítí.

Ale ještě neskončila.

Nechala ostříhané vlasy ležet na podlaze a zamířila do svého pokoje, kde se převlékla do zakázaného oblečení. Potřebuje vlasový styling – tak tomu říkají holky. A šminky. A víc šatů.

Musí do obchodů.

Zatetelila se radostí a vydala se do matčiny domácí pracovny, kde si vzala náhradní klíče od auta. Srdce jí vzrušeně tlouklo, když pospíchala ke garáži. Posadila se za volant a na okamžik zavřela oči.

„A je to,“ zašeptala, dálkovým ovladačem otevřela vrata a vycouvala ven.

Nechala si propíchnout uši. Byl to odvážný, byť poněkud bolestivý tah. Pořídila si barvu na vlasy, kterou si po dlouhém a pečlivém zvažování vzala z regálu. Koupila si vosk na vlasy, jež viděla u spolužačky na střední. Mohl by umocnit její odvážný vzhled. Tedy víceméně.

Za šminky utratila dvě stě dolarů, protože si nebyla jistá, co všechno bude potřebovat.

Potom si musela sednout, protože se jí roztřásla kolena. Ale ještě nejsi hotová, připomínala si, zatímco sledovala party pu-

bertáků, skupinky žen a různě početné rodiny, které procházely kolem ní. Jenom potřebuje svoji smečku.

Taky by se jí hodilo další oblečení, ale netušila, jaké by mělo být. Impulzivní nakupování bylo vzrušující a vyčerpávalo. Opustila ji zlost a zanechala po sobě tupou bolest hlavy a pálení v ušních lalůčkách.

Logické a rozumné by bylo vrátit se domů a na chvíli si lehnout. A potom sepsat seznam věcí, které si chce dokoupit.

Ale to by udělala stará Elizabeth. Ta nová jenom potřebuje popadnout dech.

Momentálně řešila problém, do kterého obchodu nebo obchodů by se vlastně měla vydat. Byla jich tu spousta a všechny měly výlohy plné věcí. Bude se tady jenom tak potloukat a pátrat po dívkách svého věku. Půjde tam, kam půjdou ony.

Popadla svoje tašky, vyskočila z lavičky, na které seděla – a hned nato do někoho vrazila.

„Promiňte,“ začala se omlouvat. Vtom tu holku poznala. „Julie.“

„Jo.“ Blondýnka s dokonale rovnými vlasy a očima barvy rozehřáté čokolády se na Elizabeth nechápavě podívala. „My se známe?“

„Asi si na mě nepamatuješ. Chodily jsme spolu ve škole na španělštinu. Elizabeth Fitchová.“

„Aha, Elizabeth. Náš mozkovej trust.“ Julie otráveně přimhouřila oči. „Vypadáš jinak.“

„No, já...“ Elizabeth upadala do rozpaků. Nervózně zabořila prsty do vlasů. „Ostříhala jsem se.“

„Cool. Myslela jsem, že ses odstěhovala, nebo tak něco.“

„Šla jsem na vysokou. Přijela jsem na léto domů.“

„Aha. No jo. Maturovalas dřív. Zvláštní.“

„Asi to tak působí. Půjdeš na podzim na vejšku?“

„Mám jít na Brown.“

„To je přece skvělá škola.“

„Když myslíš. Hele...“

„Nakupuješ?“

„Rozcháším se.“ Julie pokrčila rameny a Elizabeth se zaměřila na její outfit – přiléhavé džíny, které skoro klouzaly z boků,

těsné tričko odhalující břicho, obrovskou tašku a sandály na klínu. „Přišla jsem za svým klukem. Tedy bývalým, protože jsem mu právě dala kopačky.“

„To mě mrzí.“

„Já na něj prdím. Dělá v Gapu. Dneska jsme měli jít ven, ale on tvrdí, že musí makat až do deseti. Potom chce někam vypadnout s bráchama. Už jsem toho měla plný zuby, tak jsem ho poslala, kam patří.“

Elizabeth málem podotkla, že by ho neměla trestat za to, že plní svoje závazky, jenže Julie pokračovala v proslovu – přestože v době společné školní docházky spolu sotva promluvíly.

„Tak jdu za Tiffany, jestli nechce někam vyrazit. Co jinýho, když už nemám žádnýho kluka? Sere mě to. Ty asi randíš s vysokoškolákama, co?“ Upřeně se na Elizabeth zahleděla. „Chodíš na večírky bohatejch fracků, kde chlast teče proudem.“

„Já... Na Harvardu je mužů spousta.“

„Harvard.“ Julie zakoulela očima. „Přijel některý z nich na léto do Chicaga?“

„Nemám ponětí.“

„Kluk z vejšky je přesně to, co teď potřebuju. Kdo stojí o nějakýho lůzra, kterej hákuje v obchodáku? Chci někoho, kdo se umí bavit. Kdo mě někam vezme a koupí mi pořádný pití. Jenže takový štěstí tě nepotká, když se nedostaneš do klubu. Tam se tihle týpkové zdržujou. Chce to jen falešný řidičák.“

„To bych mohla zařídít.“ Sotva ta slova vypustila z pusy, Elizabeth se podivila, kde se v ní vzala. Ale Julie se do ní zavěsila, jako by byly největší kamarádky, a věnovala jí zářivý úsměv.

„Nekecáš?“

„Ne. Když máš ty správné nástroje, je to hračka. Potřebuješ jen šablonu, fotku, laminát a počítač s Photoshopem.“

„Vždyť říkám, že jsi mozkovej trust. Za jakých podmínek bys mi vyrobila falešnej řidičák, kterej by mě dostal do klubu?“

„Potřebuju šablonu...“

„Ale kdepak! Ptám se, co za to budeš chtít.“

„Já...“ Smlouvání, uvědomila si Elizabeth. Obchod. „Ráda bych si pořídila nový šatník, ale netuším, kde začít. Potřebuju někoho, kdo mi s tím pomůže.“

„Nakupovací kámošku?“

„Ano. Někoho, kdo se vyzná. Jako ty.“

Julie se už nemračila a netvářila se znuděně. Naopak jenom zářila. „To je můj mozkovéj trust. A kdybych ti pomohla vybrat nějaké oblečení, vyrobila bys mi falešný řidičák.“

„Ano. Taky bych s tebou chtěla jít do klubu. Budu k tomu potřebovat správné šaty.“

„Ty se mnou chceš jít do klubu? Koukám, žeš nezměnila jenom vlasy, Liz.“

Liz. Je z ní Liz. „Potřebuju tvoji fotku a počítej s tím, že to bude chvíli trvat. Tak do zítřka. Do jakého klubu bychom šly?“

„Klidně do toho nejprofláknutějšího ve městě. Warehouse dvanáct. Byl tam i Brad Pitt, když sem přijel.“

„Ty ho znáš?“

„Kéž by. Tak jo, jde se nakupovat.“

Elizabeth se samým vzrušením zatočila hlava. Nejen proto, že ji Julie vzala do toho správného obchodu, kde jí zběžně vybrala pár kousků oblečení. Ale z té představy volnosti. Jde utrácet s nakupovací kámoškou. Ne s někým, kdo předem vybral, co sám považuje za vhodné, a očekává její bezvýhradný souhlas. Nakupuje s holkou, která jednoduše popadne pár věcí a používá slova jako *super*, *cool* a dokonce *sexy*.

Nikoho zatím nenapadlo, že by Elizabeth mohla vypadat sexy.

Zavřela se ve zkoušecí kabince se záplavou barev, třpytem pajetek a leskem kovu a musela si na chvíli dát hlavu mezi kolena, aby neomdlela.

Seběhlo se to moc rychle. Jako by ji smetla vlna tsunami. Popadla jí a táhla pryč.

Svlékala se a třáslы se jí prsty. Pečlivě si poskládala oblečení a zahleděla se na kousky rozvěšené po stísněném prostoru.

Co si má vzít? A co k tomu? Jak to má poznat?

„Našla jsem ty nejfamóznější šaty!“ Julie bez zaklepání vtrhla dovnitř. Elizabeth si instinktivně zakryla ňadra paží.

„Ty sis ještě nic nevyzkoušela?“

„Nevím, čím mám začít.“

„Začni tím nejúžasnějším.“ Julie jí ukázala vybrané šaty.

Délkou spíš připomínají tuniku, pomyslela si Elizabeth, a ta křiklavá červeň... Tenoulinká ramínka se stříbrně leskla.

„Co si k nim bereš?“

„Suprový boty. Ne, napřed si sundej podprdu. Do takovejch šatů si šajzku brát nemůžeš. Víš, že máš vážně dobrou figuru?“ všimla si Julie.

„Genetická dispozice a každodenní pravidelné cvičení.“

„Dělej!“

Nahé lidské tělo – tedy skoro nahé – je úplně přirozená věc, připomněla si Elizabeth. Kůže, svaly, kosti a nervy.

Položila podprsenku na hromádku svých věcí a nasoukala se do šatů.

„Jsou moc krátké,“ postěžovala si.

„Když zahodíš ty bombardáky po mámě a koupíš si tanga, můžeš hned vyrazit do klubu.“

Elizabeth se zhluboka nadechla a obrátila se k trojdílnému zrcadlu. „Och.“

Kdo je to? Kdo je ta dívka v krátkých červených šatech?

„Vypadám...“

„Fantasticky!“ prohlásila Julie a Elizabeth sledovala, jak se jí na rtech rozlévá úsměv.

„Fantasticky.“

Tak si červené šaty koupila – a k nim dvoje další. A taky sukň. Dále si pořídila topy, které končily nad pupíkem, a kalhoty, jež začínaly pod ním. Vybrala si miniaturní tanga, a aby toho nebylo málo, navrch si odnášela k pokladně boty se stříbrnými podpatky, na kterých se musí naučit chodit.

Smála se jako obyčejná holka, co si vyrazila s kámoškou do obchodáku.

Koupila digitální fotoaparát a sledovala, jak se Julie líčí před zrcadlem na toaletě. Několikrát si vyblejskla její obličej na pozadí světle šedých dveří kabinky.

„Zabere to?“

„Ano, zařídím to. Jak chceš být stará? Podle mě by bylo nejlepší, kdybychom se co nejvíc držely skutečného věku. Mohla bych využít údaje z tvého pravého řidičáku a jenom pozměnit rok narození.“

„Už jsi to někdy udělala?“

„Trochu jsem experimentovala. Zajímala jsem se o krádeže identity a kyberzločiny. Fascinuje mě to. Ráda bych...“

„Co?“

„Ráda bych se tímto oborem vážně zabírala. Počítačovou kriminalitou. Jak jí zabránit a jak ji vyšetřovat. Chtěla bych pracovat pro FBI.“

„Děláš si srandu? Něco jako Dana Scullyová?“

„Tu neznám.“

„Akta X, Liz. Ty nekoukáš na telku?“

„Komerční televizní stanice smím sledovat jen hodinu týdně.“

Julie zakoulela velkýma čokoládovýma očima. „Copak je ti šest? Ježíšikriste!“

„Moje matka má velmi vyhraněné názory.“

„Jsi přece na vejšce, prokristapána! Můžeš si dělat, co chceš. Mimochodem, zítra se pro tebe stavím. Hodí se ti to v devět? Vezmeme si od vás drožku. Ale napřed mi zavolej, až budeš mít ty papíry v cajku. Platí?“

„Ano.“

„Hele, něco ti povím. Rozchod s Darrylem byla ta nejlepší věc, kterou jsem udělala. Jinak bych o tohle všechno přišla. Pojedeme na party, Liz!“ Rozesmátá Julie se divoce zavlnila v bocích. „Náramně si to užijeme! Už musím jít. Tak v devět. Ne abys mě podrazila.“

„Neboj, nepodrazím tě.“

Rozechvělá z náročného dne Elizabeth naházela všechny své tašky do auta. Konečně ví, o čem se holky mezi sebou baví.

O klukách. Jak to s nimi dělají. Julie to dělala s Darrylem. O oblečení. Muzice. V duchu si sestavila seznam zpěváků, o kterých si musí něco zjistit. Taky o filmových a televizních hercích. A o ostatních holkách – co nosí a s kým to dělaly. A tak jsme zpátky u kluků.

Chápala, že tyhle debaty a volená témata jsou svérázným společenským a generačním obrazem, který jí byl až doteď odpírán.

Zdalo se, že si ji Julie oblíbila, aspoň trochu. Třeba spolu budou chodit ven častěji. Možná ji seznámí se svou kamarádkou Tiffany – která to dělala s Mikem Dauberem, když přijel domů na jarní prázdniny.

Mika Daubera znala – teda spíš s ním chodila nějaký čas do třídy. Jednou jí poslal psaníčko. Teda to psaníčko měla jenom předat dál, ale i tak. Byl to kontakt.

Doma postavila všechny tašky na postel.

Tentokrát se na svoje oblečení podívá střízlivýma očima a to, co se jí nebude líbit – což je skoro všechno, které má –, věnuje charitě. A pustí si *Akta X*, když bude chtít, a začne poslouchat Christinu Aguilera a 'N Sync a Destiny's Child.

A změní si studijní obor.

Při tomto pomyšlení jí srdce vylétlo až do krku. Bude studovat to, co doopravdy chce. A až bude mít diplom z kriminalistiky a výpočetní techniky, podá si žádost k FBI.

Dneškem se všechno mění.

Odhodlaně vylovila z tašky barvu na vlasy. V koupelně si připravila potřebné pomůcky a provedla doporučený test snášenlivosti. Zatímco čekala, jestli jí barva nezpůsobí podráždění kůže, uklidila ostříhané vlasy. Potom provedla čistku ve svém šatníku a prádelníku, aby do něj mohla úhledně pověsit nebo poskládat nové přírůstky.

Hlad ji zahnal do kuchyně, kde si ohřála připravené jídlo označené datem spotřeby. Nad talířem pročetla článek o falšování dokladů, který měla uložený v notebooku.

Po večeři opláchla nádobí a vrátila se nahoru. Se směsí obav a vzrušení si podle návodu nanesla barvu na vlasy a nařídila kuchyňskou minutku. Zatímco barva působila, připravila si počítací. Otevřela cédečko Britney Spears, které jí doporučila Julie, a vložila je do přehrávače. Zvuk zesílila natolik, aby ho slyše-

la i ve sprše, kde si bude smývat barvu z hlavy. Z vlasů stékala inkoustově černá voda!

Tekla dlouho. Elizabeth se po chvíli musela opřít dlaněmi o stěnu sprchy, protože se jí udělalo slabo od žaludku. Ne strachy, ale očekáváním. Když byla voda konečně čirá, vyfrotýrovala si vlasy ručníkem a pak si je zabalila do suchého.

Ženy mění barvu svých vlasů po staletí, připomínala si. Dříve k tomu používaly různé bobule, byliny a kořeny. V podstatě je to iniciační rituál, usoudila.

Osobní volba.

Oblékla si župan a podívala se do zrcadla.

„Moje volba,“ prohlásila a stáhla si ručník z hlavy.

Zírala na dívku s bledou pletí a velkýma zelenýma očima. Na dívku s rozježenými vlasy barvy havraních křídel, které rámovaly úzký kostnatý obličej. Zvedla ruku a prohrábla krátkou kštici prsty, aby vyzkoušela, jak chutná pod bříšky prstů, jak se vlní.

Pak se napřímila a usmála se.

„Ahoj. Já jsem Liz.“

2

VZHLEDEM K POMOCI, KTEROU JÍ TAK OCHOTNĚ POSKYTLA, připadalo Elizabeth fér nejdřív zapracovat na Juliině průkazu. Vytvořit šablonu bylo dost jednoduché. Věděla, že úspěch padělků z velké části závisí na kvalitě použitého papíru a laminátu.

V tomhle neviděla žádný problém, protože matka na vybavení nikdy nešetřila.

Pomocí skeneru a počítače vytvořila slušnou kopii, kterou prostřednictvím Photoshopu doplnila o vylepšenou digitální fotografii.

Výsledek byl slušný, ale ne dost dobrý.

Po několika hodinách práce a třech nezdařených pokusech cítila, že vytvořila falzum, které by mohlo obstát při kontrole v nočním klubu. Vlastně se domnívala, že falešný řidičák by prošel i u policajtů, ale doufala, že na to nedojde.

Položila ho stranou.

Podívala se na hodinky. Byla skoro jedna hodina po půlnoci. Na telefonát už je pozdě.

Zavolám jí ráno, pomyslela si a pustila se do své práce.

Napřed fotku, usoudila a skoro hodinu strávila líčením. Snažila se postupovat jako Julie na toaletě obchodního domu. Zvýraznila si oči, projasnila rty a na tváře nanesla trochu zdravíčka.

Netušila, že to bude taková zábava – a dřina – ukočírovat všechny ty barvy, štětce a tužky.

Vypadám starší, blesklo jí hlavou, když si prohlížela výsledek. Liz je pěkná sebevědomá holka – a hlavně normální.

Opojená úspěchem sáhla po gelu na vlasy.

A vzápětí zjistila, že se s ním pracuje mnohem hůř. Však se to naučí. Chce to jen trochu praxe. Ale ta ledabylá rozcuchanost se jí líbila. Příkře se totiž lišila od nazrzlých rovných vla-

sů, se kterými se narodila. Místo uhlazené nudy má na hlavě černé lesklé špičky.

Zbrusu nová Liz umí věci, které si Elizabeth nedovede ani představit. A brzy se do nich pustí. Liz poslouchá Britney Spears, nosí džíny a ukazuje pupík. V sobotu večer chodí s kámoškama do klubů, tancuje, směje se a... flirtuje s kluky.

„A kluci flirtují s ní,“ zamumlala. „Protože Liz je hezká a je s ní legrace. Ničeho se nebojí.“

Připravila si fotoaparát a pomocí samospouště pořídila pár snímků.

Pracovala do časných ranních hodin. Druhý doklad se jí podařilo vyrobit o něco rychleji. Před čtvrtou byla hotová. Uklidila všechny pomůcky a svědomitě se odlíčila. Stejně by neusnula. Byla plná nových zážitků a tetelila se rozčilením.

Sotva zavřela oči, spala jako zabitá.

A poprvé v životě, s výjimkou dnů, kdy byla nemocná, spala až do oběda. Jakmile procitla, hnala se k zrcadlu, aby se přesvědčila, že se jí to jenom nezdálo.

Hned nato zavolala Julii.

„Hotovo?“ vyhrkla kamarádka, která hovor okamžitě přijala.

„Ano. Mám to.“

„Povedlo se? Projde nám to?“

„Jsou to padělky prvotřídní kvality. Nepředpokládám žádné potíže.“

„Super! Takže v devět. Přijedu taxíkem, tak buď připravená. Hlavně si dej na sobě záležet, Liz.“

„V noci jsem si hrála se šminkami. Celé odpoledne hodlám trénovat – účes, líčení i chůzi na podpatcích.“

„Jasně, to udělej! Zatím čau! Večer bude náš!“

„Ano, budu...“ Ale Julie ji už vytípla.

Celý den strávila tím, co nazývala Projekt Liz. Převlékla se do pohodlných kalhot a trička, nalíčila se a experimentovala s vlasy. Procházela se v nových botách, a když si byla jistější, zkusila si v nich zatančit.

Naladila si v rádiu stanici s rytmickým popem a trénovala před zrcadlem. Nebylo to poprvé, kdy se takhle bavila a učila se pohybům, které odkoukala od spolužáků na střední škole. Tan-

čila, kdykoliv se cítila mizerně. Odstrčená. Moc mladá a obyčejná na to, aby si jí nějaký kluk všiml.

Podpatky některé pohyby znesnadňovaly, hlavně otočky. Vyváděly ji z rovnováhy, což se jí ale na druhou stranu líbilo, protože ji to nutilo uvolnit se v kolenou a bocích.

V šest si ohřála připravené jídlo, určené pro dnešní večer, a otevřela elektronickou poštu. Nic. Matka se neozvala. Přitom si Elizabeth byla jistá, že na ni bude čekat káravý mail plný kázání a připomínek.

Avšak Susanina trpělivost neznala hranic a v umění mlčet byla mistr.

Tentokrát jí to nepomůže, zařekla se Elizabeth. Čeká ji skutečný šok. Chystá se vrátit k Elizabeth, ale doma najde Liz. A ta si nenechá vnutit letní studijní program na univerzitě. Liz nastoupí do školy až na podzim a zapíše se na úplně jiný obor. Doktorka se z ní nestane. Bude pracovat pro FBI a řešit kyberzločiny.

Následující půlhodinu se zaměřila na školy, které nabízejí studium informatiky. Zajímalo ji, jakou mají úroveň. Možná bude muset změnit almu mater, a to by mohl být problém. Účet, ze kterého se hradí její studium, je vázán na svěřenecký fond, který pro ni zřídili prarodiče. Mohli by ji odříznout od peněz. Svou dceru poslouchají na slovo a řídí se tím, co jim poručí.

V tom případě požádá o stipendium. Na škole ji udrží dobré výsledky. Obětuje semestr a najde si práci. Začne si vydělávat na živobytí a cestu k cíli si proklestí sama.

Vypnula notebook. Připomínala si, že dnešní večer je vyhrazen zábavě a objeovávání. Ne pro starosti a plány.

Vydala se do patra, aby se připravila na první večer opravdové svobody.

Protože se oblékla moc brzy, měla spoustu času na přemýšlení, otázky a pochybnosti. Vypadá jako strašidlo, je špatně naličená a má děsné vlasy. Zůstane trčet někde v koutě, protože k tanci ji ještě nikdy nikdo nevyzval.

Julii je osmnáct, je starší a zkušenější. Umí se oblékat a ví, jak se chovat. S kluky to dovede. Zato ona je předem odsouze-

ná k trapasu. Určitě plácne nebo udělá něco nevhodného. Julie se za ni bude stydět a už nikdy s ní nepromluví. Křehké pouto přátelství zůstane navždy přetržené.

Samu sebe vynervovala natolik, až se jí dělalo špatně. Několikrát se musela posadit a sklonit hlavu mezi kolena, aby se ubránila záchvatům paniky. Přesto když Julii otvírala dveře, potily se jí dlaně a srdce bušilo jako splašené.

„Nestačím zírat!“

„Zvorala jsem to. Vypadám blbě.“ Všechny pochybnosti a obavy se přetavily v odpor vůči sobě samé a nesnesitelný stud. „Promiň. Klidně si můžeš vzít svůj průkaz a jít beze mě.“

„Tvoje vlasy...“

„Nechápu, co mě to napadlo. Chtěla jsem jen vyzkoušet...“

„Jsou *boží*! Vypadáš suprově! Nepoznala bych tě. Panebože, Liz! Fakticky vypadáš na jednadvacet a jsi neuvěřitelně sexy!“

„Já?“

Julie vystrčila bok a opřela si o něj ruku sevřenou v pěst. „Ty se nezdáš.“

Bušení srdce Liz cítila až v krku. „Takže je všechno v pořádku? Vypadám dobře?“

„Vypadáš víc než dobře.“ Julie zakroužila prstem ve vzduchu. „Otoč se, Liz, ať si tě prohlídnu ze všech stran.“

Elizabeth, rudá jako rak a s pláčem na krajíčku, jí poslušně vyhověla.

„Jo, dneska budeme za hvězdy.“

„Tobě to taky sluší. Jako vždycky.“

„Díky.“

„Líbí se mi tvoje šaty.“

„Ty jsou ségry.“ Julie se otočila a zapózovala v černých minišatech s obnaženými zády. „Zabije mě, jestli zjistí, že jsem si je půjčila.“

„Je pěkné mít sestru?“

„Když je sestra starší a má stejnou velikost, není to zase taková pruda, i když mi věčně leze na nervy. Ukaž mi ten řidičák. Taxametr běží, Liz.“

„Ach ano.“ Liz otevřela večerní kabelku, kterou si vypůjčila z matčiny sbírky, a podala Julii falešný průkaz.

„Vypadá jako pravý,“ přiznala Julie poté, co ho chvíli zamračeně zkoumala. „Chci tím říct, že je od pravého k nerozeznání.“

„Celkem se povedly. Kdybych měla kvalitnější zařízení, výsledek by byl ještě lepší, ale na dnešní večer by měly stačit.“

„Dokonce i na pohmat je jako opravdový,“ zamumlala Julie. „Holka, ty máš talent. Na tomhle bys mohla vydělat majlant. Znáš děcka, který by byly za takovýhle doklady ochotný pořádně zaplatit.“

Panika se vrátila. „Nesmíš to nikomu říct! Poslouží jenom dnes večer. Je to protizákonné, a kdyby to někdo zjistil...“

Julie zvedla prsty k přísaze. „Ode mě se nikdo nic nedozví.“ Až na Tiffany a Amber, dodala v duchu. Zářivě se na novou nejlepší kamarádku usmála. Určitě se jí podaří Liz přesvědčit, aby vyrobila falešné průkazy pro její nejbližší přátele.

„Pojďme, večer začíná!“

Sotva Elizabeth zamkla dveře, Julie ji vzala za ruku a rozběhly se k čekajícímu taxíku. Julie vklouzla na sedadlo, spokojeně se zatetelila a nadiktovala řidiči adresu.

„Oukej, teď k plánu naší akce. První důležitou věcí je chlad.“

„Neměla jsem si vzít svetr?“

Julie se rozesmála a vzápětí udiveně zamrkala, protože si uvědomila, že Elizabeth nežertuje. „Kdepak. Myslela jsem, že se musíme chovat lhostejně, jako bysme do takových klubů chodily běžně. Jako že to pro nás není nic nového. Normální sobotní večer.“

„Jako že si máme zachovávat odstup a splynout s davem?“

„Přesně tak. Až budeme uvnitř, sedneme si ke stolu a objednáme si cosmo.“

„Co je to?“

„Však víš – jako ty holky v *Sexu ve městě*.“

„Nevím, kdo to je.“

„Nevadí. Prostě to letí. Je nám jednadvacet, Liz, a paříme v božím klubu. Objednáme si módní drink.“

„Aha.“ Elizabeth si přisedla blíž a ztišila hlas. „Nepoznají vaši, že jsi pila?“

„V zimě se rozešli.“

„Och. To mě mrzí.“

Julie pokrčila rameny a podívala se z okna. „To se stává. Mimochodem, tátu uvidím až ve středu a máma odjela na víkend se svými nudnými přáteli. Ema má rande a navíc jsem jí volná. Můžu si dělat, co chci.“

Elizabeth přikývla. Jsou na tom stejně. Nikdo není doma, aby se staral. „Dáme si cosmo.“

„Moje řeč. A budeme se rozhlížet kolem sebe. Proto budeme zpočátku tancovat spolu – aspoň budeme mít dost času prohlédnout si kluky a oni nás.“

„Proto holky spolu tancují? Nikdy jsem to nechápala.“

„A taky je to prča. Hodně kluků netančí. Máš mobil?“

„Ano.“

„Kdybysme se rozdělily, tak si brnkáme. Když bude kluk po tobě chtít telefon, tak mu nedávej číslo pevný linky. Mobil je v pohodě – teda pokud ti máti nemonitoruje hovory.“

„Ne. Nikdo mi nevolá.“

„Vzhledem k tomu, jak vypadáš, se to dneska večer změní. Jestli nebudeš chtít klukovi na sebe dát kontakt, nadiktuj mu falešné číslo. Zadrhé. Jsi na vejšce, což se v klubu nosí. Budeme tvrdit, že jsme spolubydlíci. Já studuju svobodná umění. Co máš za obor?“

„Měla jsem jít na medicínu, ale...“

„Radši se toho budeme držet. Vyplácí se říkat pravdu tam, kde to jde. Aspoň se nezamotáš do lží.“

„Dobře, tak já začínám studovat medicínu.“ Přičilo se jí samotné pomyšlení. „Ale pokud to nebude nezbytně nutné, nechci o tom mluvit.“

„Kluci stejně nejradši melou o sobě. Bože, už tam skoro jsme.“ Julie otevřela kabelku, vylovila z ní malé zrcátko a zkontrolovala svůj obličej. Na rty si nanasla čerstvý lesk. Elizabeth ji bleskově napodobila. „Můžeš zatáhnout to tágo? Čajzla jsem máti stovku, ale jinak jsem švorc.“

„Samozřejmě.“

„Vrátím ti to, jen co podojím fotříka. Naštěstí pohotově cvaká.“

„Peněz mám dost.“ Elizabeth si vzala od řidiče úctenku a připočítala dýško.

„Páni! Úplně mám husinu. Nemůžu uvěřit, že jdu do Warehouse dvanáct! To je bomba!“

„Co teď?“ zeptala se Elizabeth, když vystoupily z vozu.

„Stoupneme si do fronty. Každýho tam nepustí, dokonce ani s platným řidičákem.“

„Proč ne?“

„Protože tenhle podnik je v kurzu, a tak burani a ranaři zůstanou venku. Ale sexy koťátka pustí vždycky a my jsme sexy koťátka.“

Fronta byla dlouhá a noc vlhá. Z dáli k nim doléhal hluk dopravy a zastíral hovory ostatních, kteří tu spolu s nimi čekali. Elizabeth vstřebávala atmosféru všemi smysly – zvuky, vůně, výjevy. Sobotní noc, pomyslela si, já čekám na vpuštění do populárního klubu a kolem mě jsou sami krásní lidé. V nových červených šatech a na podpatcích si připadala vysoká a důležitá.

Kdyby sem nepatřila, nikdo by se na ni ani nepodíval.

Muž, který u dveří kontroloval průkazy, měl na sobě oblek a na nohou vyleštěné boty. Tmavé vlasy ulíznuté do culíku podivně zvýrazňovaly obličej s jizvou na levé lici a náušničkou v pravém ušním lalůčku.

„To je vyhazovač,“ špitla Elizabeth k Julii. „Trochu jsem pátrala. Vyvádí lidi, kteří působí potíže. Vypadá, že má pořádnou sílu.“

„Všichni kolem něj musíme projít, abysme mohli dál.“

„Klub vlastní společnost Five Star Entertainment, v jejímž čele stojí Michail a Sergej Volkovovi. Údajně jsou napojení na ruskou mafii.“

Julie otráveně zakoulela očima. „Mafiáni jsou přece Italové. To vím i já. Vidělas *Kmotra*?“

Elizabeth nechápala, co má něčí kmotr společného s mafii. „Od pádu komunismu je v bývalém Sovětském svazu organizovaný zločin na vzestupu. V jeho čele stojí...“

„Liz, tu dějepisnou přednášku si ušetři.“

„Ano. Promiň.“

„Prostě mu podej svůj průkaz a dál si se mnou povídej.“ Blížily se ke dveřím a Julie zvýšila hlas: „Rozejít se s tím lůzrem byla ta nejlepší věc, kterou jsem v poslední době udělala. Řekla jsem ti, že mi volá třikrát denně? Jako by mu to bylo něco platný.“

Vyhazovač se letmo pousmál a Julie mu podala průkaz, aniž přestala mluvit. „Poslala jsem ho do háje. Když na mě nemá čas on, někdo jiný si ho rád udělá.“

„Nejlepší je se na nikoho nevázat. Aspoň zatím.“

„Moje řeč.“ Julie natáhla ruku a dostala na ni klubové razítko. „Uvidíme, co bude k mání. První runda je na mě.“

Obešla vyhazovače, aby se mohl věnovat Elizabeth. Vítězoslavně se ušklíbala.

„Díky,“ broukla Liz, když dostala štempl na hřbet dlaně.

„Dobře se bavte, dámy.“

„Jako by se stalo,“ odpověděla Julie, vzala kamarádku za ruku a odváděla ji za hradbu hluku.

„Bože, jsme tady!“ Julie zapištěla, ale její nadšení z velké části zaniklo v hlasité hudbě. Poskočila na jehlových podpatcích a pak Elizabeth objala.

Důvěrným gestem ji zaskočila natolik, že dívka na okamžik ztuhla, ale Julie si toho nevšimla. „Ty jsi génius!“

„Ano.“

Julie vyprskla smíchy a v očích se jí zablýsklo. „Oukej. Takže teď stůl, cosmo, tanec a průzkum.“

Elizabeth doufala, že ryčná muzika pohltí vzrušený tlukot jejího srdce stejně jako Juliino zavýsknutí. Je tu tolik lidí... Na přeplněná místa nebyla zvyklá. Sledovala to podivné hemžení na pozadí dunících decibelů, které jako by z místnosti vysálo všechny vzduch. Zdejší hosté se tísnilí na parketu, kde se divoce svíjeli a podupávali do rytmu. Leskli se potem. Mačkali se v boxech, kolem stolků i zahnutého barového pultu z nerezové oceli.

Předsevzala si, že z ní bude čišet chlad, ale svetr skutečně nebyl třeba. Bylo horko k zalknutí.

Prodíraly se hustým davem a Elizabeth se ještě zvýšil tep. Rozčilení jí svíralo krk a tížilo na hrudi. Neskácela se jenom proto, že ji Julie pevně držela za ruku.

Kamarádka konečně zamířila ke stolku velikosti talíře.

„Super! Panebože, tady jsou snad všichni! Měly bysme si najít stůl blíž u parketu a nebude to mít chybu. Teda, ten DJ to ale solí.“ Podívala se na Elizabeth. „Hele, jsi v pohodě?“

„Je tu moc plno a taky horko.“

„Ty znáš někoho, kdo chce jít do prázdného klubu, kde mrzne? Poslouchej, potřebujeme drinky a já pro ně dojdu k baru. Koupím je, protože tys začala tágo. Aspoň budu mít čas se tu porozhlédnout. Ty zůstaň tady a dělej to samý. Já jdu pro cosmo.“

Bez Julie si Elizabeth připadala ztracená, což neodvratně přivolalo další záchvat důvěrně známé paniky a pocit klaustrofobie. Záměrně se proto soustředila na svůj dech. Liz se přece nehrouť z toho, že má kolem sebe lidi. Přinutila se uklidnit. Představovala si, jak vlna vyrovnanosti stoupá od prstů u nohou vzhůru.

Když dosáhla až k břichu, upokojila se do té míry, aby se mohla ujmout role pozorovatele. Majitelé – a architekt – dobře využili prostor bývalého skladu a zachovali působivé industriální prvky, takže se po starých cihlových zdech plazilo potrubí. Nerezová ocel, z níž byl barový pult, stolky i židle, odrážela barevná světla, která pulzovala do rytmu hudby.

Otevřené schodiště z každé strany místnosti vedlo do patra, rovněž otevřeného. I tam se u zábradlí a stolků tísnila spousta lidí. Určitě je tam druhý bar, napadlo Elizabeth. Pití vydělává.

Dole se na vyvýšené podestě pod barevnými světly činil diskžokej. Další pozorovatel, usoudila Elizabeth. Obsadil čestné místo, on to tu řídí a kontroluje dav. Měl na sobě tričko s obrázkem a kolem hlavy mu poletovaly dlouhé černé vlasy. Co je na obrázku, na tu dálku nepoznala, proměnil se v jasně oranžovou skvrnu na černém pozadí. Těsně pod diskžokejovým stanovištěm se vlnilo několik žen. Smyslně pohupovaly boky, jako by k sobě lákaly samce a vyzývaly je k páření.

Konečně klidná, Liz se zaměřila na hudbu. Tvrdý a opakující se rytmus se jí líbil. Dunění bubnů, hrubé kovové ječení kytary. Zaujalo ji, že každý z tanečníků na ni reaguje jinak. Někdo mával pažemi ve vzduchu, jiný je měl pokrčené v loktech a svíral pěsti jako boxer. Jeden si podupával, druhý neodlepil podrážky od podlahy.

„Paráda, tohle je normální paráda!“ Julie postavila na stolec sklenice na martini s růžovým obsahem dřív, než si sedla. „Málem jsem to vylila, což by byl průser, protože každá stojí osm dolarů.“

„Míchané alkoholické nápoje přinášejí klubům a barům největší zisk.“

„Asi jo. Ale jsou tak dobré! Maličko jsem z té své usrkla. Chutná to skvěle!“ Se smíchem se naklonila k Elizabeth. „Měly bysme si je šetřit, než najdeme někoho, kdo nám začaluje další.“

„Proč by nám měl někdo kupovat pití?“

„Jéžiš! No protože jsme sexy a k mání. Napij se, Liz. Potom půjdeme všem ukázat, co v nás je.“

Elizabeth poslušně usrkla. „Je to dobré.“ Dopřála si další opatrný doušek. „Chutná mi to.“

„Chci si trochu užít. Jé, tohle je moje oblíbená písnička! Jdem si trsnout.“

Zase popadla Elizabeth za ruku.

Sotva se ocitla v moři lidí, Liz zavřela oči. Soustřed' se na hudbu, poručila si. Na nic jiného.

„Hej, moc pěkné pohyby!“

Elizabeth opatrně rozlepila víčka a podívala se na Julii. „Cože?“

„Bála jsem se, že budeš dřevo. Ale tobě to jde. Tancovat umíš,“ pochvalovala si Julie.

„Stereotypní rytmy mají historickou tradici. Setkáváme se s nimi i u velmi primitivních kmenů. Působí jako stimulant. Důležité je zkoordinovat pohyb boků a nohou. Jsou to svérázné mimikry. Hodně jsem okoukala od ostatních.“

„Jak je libo, Liz.“

Elizabeth se líbilo pohupovat boky. Ve střevících na vysokém podpatku si připadala dospěle a způsob, jakým se šaty otí-

raly o nahou kůži, dodával jejímu počínání sexuální podtext. V barevném světle všechno působilo přízračně a hudba jako by spolkla všechno ostatní.

Tíseň, kterou zpočátku cítila, se rozplývala, takže když do ní Julie z legrace narazila bokem, rozesmála se a hravé gesto jí s chutí oplatila.

Tančily a tančily. A když se vrátily k mrňavému stolku, dopily koktejly a Elizabeth u procházející servírky bezstarostně objednala další.

„Z toho tancování mám žízeň,“ sdělila Julii.

„Mně už to stoupá do hlavy. A tamhleten kluk z nás nemůže spustit oči. Ne, neotáčej se!“

„Jak si ho mám prohlédnout, když se na něho nesmím podívat?“

„Dej na mě. Věř mi, že je to frajer. Hele, teď po něm hodím vo-kem. Jakmile pohodím hlavou, tak se na něj otoč. Úplně normálně. Má blondátý vlnitý vlasy, bílý tričko, černý sako a džíny.“

„Aha. Viděla jsem ho u baru mluvit s ženou v růžových šatech s hodně odvážným výstřihem. Ten tvůj frajer má v levém uchu zlatý kroužek a na prostředníčku pravé ruky zlatý prsten.“

„Ježíši, ty fakt máš oči i vzadu, jak říká moje máma. Jak to víš, když ses na něj ani nekoukla?“

„Přece jsem ho viděla u baru,“ opakovala Elizabeth. „Všimla jsem si ho, protože se s tou blondýnou hádal. A pamatuji si to, protože mám eidetickou paměť?“

„Cože? A dá se na to umřit?“

„Kdepak, není to choroba.“ Elizabeth nepatrně zrudla a pokrčila rameny. „Běžně se tomu říká fotografická paměť, což ale není přesné, protože nejde jenom o vizualizaci.“

„Ať už je to cokoliv, teď se připrav.“

Jenže Elizabeth víc zajímala Julie. Sledovala, jak laškovně sklání hlavu, tajemně se usmívá a pokukuje po neznámém mladíkovi zpod sklopených řas. Následovalo rychlé švihnutí oponou vlasů, které se zatřepotaly ve vzduchu, aby se vzápětí svůdně zavlnily a klesly zpátky na místo.

Je to vrozené, anebo naučené chování? Že by kombinace obojího? V každém případě by ji Elizabeth dokázala napodobit, až na to pohazování vlasy, samozřejmě.

„Zpráva přijata. Jé, pěkně se usmál. Proboha, jde sem! Fakticky sem jde!“

„O to ti přece šlo. Proč bys mu jinak... posílala ten vzkaz?“

„Ano, ale... Vsadím se, že je mu nejmíň čtyřiaadvacet. Dělej to, co já.“

„Omlouvám se, ale...“

Elizabeth vzhlédla stejně jako Julie, jen se neodvážila riskovat úsměv. Napřed si ho musí nacvičit.

„Promiňte mi tu troufalost, ale možná byste mi mohly s něčím pomoci.“

Julie znovu pohodila vlasy, tentokrát trochu jinak. „Možná jo.“

„Obávám se, že mi selhává paměť, protože na krásnou ženu nikdy nezapomenu, ale na vás dvě si nějak nemůžu vzpomenout. Že jste tu ještě nikdy nebyly?“

„Jsme tu poprvé.“

„Tím se to vysvětluje.“

„Vy tu asi býváte často.“

„Každou noc. Tenhle klub mi totiž patří,“ prohlásil s okouzlujícím úsměvem. „Mám na něm podíl.“

„Vy jste jeden z Volkovových?“ vyhrkla bez rozmyslu Elizabeth a vzápětí zrudla, když na ni mladý muž upřel pronikavé modré oči.

„Alex Gurevič, bratranec.“

„Julie Mastersová.“ Podala mu ruku a on ji obřadně políbil. „A moje kamarádka Liz.“

„Vítejte ve Warehouse dvanáct. Bavíte se?“

„Výborně hrajou.“

V tu chvíli servírka přinesla drinky. Alex vzal z podnosu účtenku. „Krásné dámy, které poprvé zavítaly do mého klubu, přece nebudou platit za pití.“

Julie nenápadně strčila nohou do Elizabeth, aniž spustila Alexe z rozzářených očí. „Potom si musíte dát s námi.“

„S radostí.“ Nato servírce cosi pošeptal. „Jste v Chicagu na návštěvě?“

„Narodily jsme se tady a vyrostly,“ oznámila mu Julie a zhluboka se napila. „Obě. Přijely jsme domů na prázdniny. Jsme na Harvardu.“

„Na Harvardu?“ Naklonil hlavu a oči mu zasvítily. „Krásná a chytrá. Už jsem napůl zamilovaný. Povězte, že umíte tančit, a jsem ztracen.“

Julie znovu usrkla. „V tom případě budete potřebovat mapu.“

Rozesmál se a zvedl ruce. Julie ho za jednu z nich vzala a postavila se.

„Jdeme, Liz. Ukážeme mu, jak jsou holky z Harvardu schopné.“

„Ale on chce tančit s tebou.“

„S oběma.“ Alex jí podal druhou ruku. „Jsem ten největší klikař v téhle místnosti.“

Chtěla odmítnout, ale Julie se za Alexovými zády zatvářila tak výmluvně, že se přestala vzpouzet a nabízenou ruku přijala.

Sice s ní ve skutečnosti tančit nechce, ale je natolik slušný, aby ji nenechal sedět samotnou u stolu. Vynasnaží se jim nepřekážet. Vždyť je to jedno. Tančí ráda, hudba se jí líbí, užívá si všudypřítomného hluku, pohybů a vůní.

Usmála se, tentokrát od srdce. Alex na ni spiklenecky mrkl, zakřenil se a položil ruce na Juliiny boky.

Potom zvedl bradu a vyslal signál k někomu za jejími zády.

Zrovna když se otočila, aby se podívala komu, někdo ji chytil za ruku a prudce otočil, až zavravorala.

„Můj bratranec se zase projevil jako chamtivec. Na parket bere hned dvě, zatímco já nemám žádnou.“ Do slov se mísil ruský přízvuk. „Ledaže byste se slitovala a zatančila si se mnou.“

„Já...“

„Hlavně mě neodmítejte, krásná dámo.“ Přivinul ji k sobě, protože začali hrát plouzák. „Vždyť je to jen tanec.“

Zírala na něho jako uhranutá. Byl vysoký a tiskl se k ní urostlým pevným tělem. Byl Alexovým pravým opakem – delší tmavé vlasy, skoro černé oči, snědá pleť. Když se usmál, na tvářích se mu udělaly dolíčky. Elizabeth poskočilo srdce a zatetelilo se jako lapené ptáče.

„Máš pěkné šaty,“ pochválil ji.

„Díky. Jsou nové.“

Jeho úsměv se prohloubil. „A v mé oblíbené barvě. Jsem Ilja.“

„Já jsem... Liz. Uhmm. *Prijatno poznamoť'sja*.“

„Taky tě rád poznávám. Ty mluvíš rusky?“

„Hmm. Ale jenom trochu.“

„Nádherná dívka v úchvatných šatech, která mluví rusky. Nevěřím svému štěstí.“

Kdepak, pomyslela si, když mladý muž zvedl její ruku a políbil ji, aniž povolil sevření. Štěstí mám já.

Byla to nejlepší noc jejího života.

3

PŘESUNULI SE DO BOXU. Všechno probíhalo hladce, přirozeně, jako mávnutím kouzelného proutku. Stejným kouzlem se před ní objevil krásně růžový drink.

Proměnila se v Popelku na královském plese a do půlnoci bylo daleko.

Když se posadili, Ilja se držel blízko a nespouštěl zrak z její tváře. Nakláněl se k ní, jako by kromě ní nic neexistovalo. Dotýkal se jí, když mluvil, a jeho letmé doteky v ní pokaždé vyvolaly vlnu vzrušení.

„Co na Harvardu studuješ?“

„Medicínu.“ Není to tak docela pravda, ale vyložená lež taky ne.

„Doktorka. To trvá spoustu let, že? Co z tebe bude za felčara?“

„Máma si přeje, abych se stejně jako ona věnovala neurochirurgii.“

„Takže z tebe bude takový ten velký superdůležitý odborník, co řeže lidem do mozku?“ Zlehka ji pohladil po skrání. „To musíš být zatraceně chytrá.“

„Chytrá jsem.“

Rozesmál se, jako by utrousila bůhvíjaký vtip. „Vždycky je dobré se znát. Řeklas mi, co si přeje tvoje matka. Ale chceš to i ty?“

Usrkla ze skleničky a napadlo ji, že i on je velice chytrý – anebo přinejmenším prohnáný. „Vlastně ne.“

„Jaká oblast medicíny by tě zajímala?“

„Vůbec nechci být doktorkou.“

„Ne? Čím tedy?“

„Bavilo by mě pracovat pro FBI a řešit kyberzločiny.“

„Pro FBI?“ Vykulil tmavé oči.

„Ano. Chtěla bych vyšetřovat zločiny páchané pomocí vyspělé techniky, počítačové podvody, teroristické činy nebo sexuální zneužívání. Tady se nabízí nesmírně široké pole působnosti, které se každým dnem mění v závislosti na pokroku technologií. Čím víc lidé používají počítače a elektroniku a čím jsou na nich závislejší, tím víc kriminálních živlů toho využívá. Zloději, podvodníci, pedofilové a dokonce teroristi.“

„To je tvoje vášeň.“

„Asi jo.“

„Potom se jí věnuj. Přece si musíme jít za tím, co nás zajímá. Nebo ne?“ Pohladil ji po koleni a Elizabeth ucítila v břiše zvláštní teplo.

„Já si za svým nikdy nešla.“ Je tohle touha? blesklo jí hlavou. To, co mě hřeje kolem pupíku? „Ale hodlám s tím začít.“

„Matku musíš respektovat, ale ona musí naopak respektovat tebe. Jsi dospělá žena. Každá matka si přeje, aby její dítě bylo šťastné.“

„Nechce, abych plýtvala svým intelektem.“

„Ale ten intelekt je *tvůj*.“

„Začínám tomu věřit. Taky studuješ?“

„Už jsem skončil. Teď pracuju v rodinné firmě. Baví mě to.“ Mávl na servírku, aby jim přinesla další drinky, a Elizabeth si teprve v té chvíli všimla, že ten svůj skoro vypila.

„Protože je to tvoje vášeň.“

„Přesně. A jdu si za svým – jako teď.“

Teď ji políbí. Sice se ještě s nikým nelíbala, ale dost často si to představovala. Vzápětí zjistila, že představivost není její nejsilnější stránkou.

Věděla, že líbání prostřednictvím feromonů sděluje biologické informace a stimuluje konce nervových vláken rtů a jazyka. Bývá spouštěčem příjemné chemické reakce, což vysvětluje, proč až na pár výjimek je líbání součástí lidské kultury.

Jenže *opravdové* líbání je úplně něco jiného než chladná teorie.

Jeho rty byly měkké a hladké, něžně se otíraly o její. Jemný tlak sílil, jak se jeho ruka vznesla z Elizabethina boku a přistála

těsně pod ňadry. Srdce jí klopýtlo, když vnikl jazykem do jejích úst a líně klouzal po jejím.

Mimoděk zadržela dech a pak zasténala, skoro jako by ji něco bolelo. Svět se převrátil vzhůru nohama.

„Jsi sladká,“ zamumlal. Cítila na rtech vibraci těchto slov i teplý závan jeho dechu. Po zádech jí přeběhl příjemný mráz.

„Moc sladká.“ Přejel zuby po jejím spodním rtu a pak se od-
táhl a pozorně si ji prohlížel. „Líbíš se mi.“

„Ty mně taky. Ráda se s tebou líbám.“

„Tak si to zopákneme. Při tanci.“ Pomohl jí vstát a znovu se otřel rty o její. „Nejsi – jak se to říká? – opotřebovaná. Na rozdíl od spousty ostatních žen, které si sem přijdou zatančit, napít se a flirtovat s muži.“

„V tomhle směru nemám moc zkušeností.“

Temné oči zajiskřily v pulzujícím světle. „Potom mám víc štěstí než ostatní chlapi.“

Cestou na taneční parket se Elizabeth ohlédla po Julii a zjistila, že i ona se líbá se svým novým přítelem. Jenom ne tak něžně a pomalu. Ale zdálo se, že se jí to líbí a vychází svému partnerovi dychtivě vstříc.

Ilja ji vzal do náruče a začal se s ní kolébat v líném rytmu na rozdíl od ostatních, kteří jako by někam spěchali. Jeho ústa se opět snesla na její rty.

Elizabeth přestala přemýšlet o chemických reakcích a nervových zakončeních. Místo toho si užívala novou důvěrnost. Instinkt ji přiměl obejmout Ilju pažemi kolem krku. Okamžitě ucítila tu změnu. Tvrdě se k ní tiskl. Věděla, že je to normální a často nedobrovolná fyzická reakce.

Přesto se neubránila úžasu. Tu změnu způsobila ona. On po ní touží tak, jak po ní dosud nikdo netoužil.

„Co to se mnou děláš?“ zašeptal jí do ucha. „Ta tvoje vůně, tvoje chuť.“

„To jsou feromony.“

Podíval se na ni a svažtil obočí. „Cože?“

„Nic.“ Přitiskla tvář k jeho rameni.

Uvědomovala si, že její chování ovlivnil alkohol, ale bylo jí to fuk. I tuhle lhostejnost měl na svědomí. Přesto zvedla hlavu a tentokrát líbání vyprovokovala ona.

„Měli bychom si sednout,“ navrhl po chvíli. „Podlamují se mi z tebe kolena.“

Ruku v ruce se vraceli ke stolu. Julie jenom zářila. Celá rozpálená vyskočila z lavice, na níž seděla. Maličko zavravorala a pak se smíchem hrábla po kabelce.

„Hned jsme zpátky. Pojd', Liz.“

„Kam?“

„Kam asi? Na dámy.“

„Aha. Omluvte nás.“

Zavěsily se do sebe a navzájem se podpíraly. „Páni, já zírám! Věřila bys tomu? Klofily jsme ty nejsuprovější kluky v klubu. Ježíši, jsou tak sexy! A ten tvůj má roztomilý přízvuk. Škoda že ten můj ho nemá taky. Ale líbá o hodně líp než Darryl. Tenhle klub mu prakticky patří a taky má dům u jezera. Vypadneme odtud a všichni tam pojedem.“

„Do toho domu? Myslíš, že bychom měly?“

„Jasně.“ Julie otevřela dveře toalety a podívala se na řadu žen stojících frontu na kabinku. „Typické! A já fakt potřebuju čurat. Mám normálně v hlavě! Co ten tvůj kluk? Líbá dobře? Jak že se jmenuje?“

„Ilja. Je bezva. Líbí se mi, ale nejsem si jistá, jestli bychom s nimi měly někam jezdit.“

„No tak! Vodvaž se trochu, Liz. Přece mě teď nepodrazíš. Chci do toho s Alexem jít, ale nemůžu s ním odjet sama, když máme první rande. Hele, jestli jsi panna, tak to s Iljou dělat nemusíš.“

„Sex je přirozený a potřebný akt. Neslouží jenom k rozmnožování, ale především u lidí přispívá k pozitivům a odplavování stresu.“

„Chápu.“ Julie do ní strčila loktem. „Takže si nemyslíš, že jsem děvka, když si dělám zuby na Alexe?“

„Nešťastným vedlejším produktem patriarchální společnosti je skutečnost, že sexuální chování ženy je vnímáno jinak než sexuální chování muže. Zatímco muž si oprávněně užívá, žena je při stejném počínání považována za lacinou nebo prodejnou.“

Panenství by nemělo být vnímáno jako trofej nebo přednost. Panenská blána nemá žádný hmatatelný přínos a neplyne z ní žádná moc. Ženám by mělo – ne, musí – být umožněno žít si svobodným sexuálníím životem, přestože nestojí o plození potomstva nebo po monogamním vztahu. Mají mít stejnou volnost jako muži.“

Hubená rusovláška si načechrala vlasy a pak věnovala Elizabeth okouzlující úsměv. „Ty jedeš, holka.“

Když odešla, Elizabeth se naklonila k Julii a zeptala se šepem: „Kam bych měla jet?“

„To se jenom tak říká. Teda, Liz... Tipovala bych tě na holku, která zkříží nohy a nenechá na sebe sáhnout, a když už, tak jen přes oblečení.“

„Nedostatek zkušeností ze mě nedělá prudérní osobu.“

„Jasně. Hele, přiznávám, že jsem napřed myslela, že se tě zbavím, až se dostanu dovnitř, a na někoho se nalepím, ale je s tebou prča – i když zhusta blábolíš jako nějaká úča. Fakt mě mrzí, že jsem tě podcenila.“

„To je v pořádku. Nic se nestalo. Víím, že nejsem jako tvoje kamarádka.“

„Ale no tak.“ Julie vzala Elizabeth kolem ramen a povzbudivě ji stiskla. „Teď jsi přece moje kámoška ty. Nebo snad ne?“

„V to doufám. Nikdy jsem...“

„Díkybohu!“ zvolala Julie, když se otevřely dveře kabinky. Vrávoravě k nim zamířila. „Takže jedem k Alexovi, jo?“

Elizabeth se rozhlédla po přeplněné místnosti. Ženy si upravovaly make-up a účes, smály se, povídaly si nebo stály frontu na záchod. Nejspíš je tu jediná panna.

Panenství není trofej, připomněla si. Ale ani přítěž. Záleží jenom na ní, jestli je obětuje, nebo si je ponechá. Její volba. Její život.

„Liz?“

„Ano.“ Zhluboka se nadechla a vykročila k další uvolněné kabince. „Ano,“ opakovala. Napřed zavřela dveře a pak oči. „Pojedeme. Spolu.“

* * *

U stolu Ilja zvedl pivo. „Jestli je těm holkám jednadvacet, tak mně je šedesát.“

Alex se smíchem pokrčil rameny. „Určitě jim do plnoletosti moc nechybí. A ta moje je parádně nažhavená, to mi věř.“

„Je opilá, Alexi.“

„No a co? Já do ní ty koktejly nelil. Docela bych si dal líbit nějaký čerstvý masíčko a tuhle holku dneska dostanu. Nevykládej, že si to nemíniš rozdat s tou sexy brunetou, brácho.“

„Je sladká.“ Ilja se pousmál. „A trochu nedozrálá. Není tak nadraná jako ta tvoje. Když bude chtít, do postele si ji vezmu. Líbí se mi, jak uvažuje.“

Alex se ušklíbl. „Toho mě ušetři.“

„Náhodou jí to dodává na přitažlivosti.“ Rozhlédl se kolem sebe. Všechny jsou stejné, pomyslel si při pohledu na ženy kolem sebe. Nedokážou ničím překvapit. „Ta holka je... svěží, to je to slovo.“

„Blondýna to domluví a pojedeme ke mně. Všichni. Povídala, že bez kamarádky nikam nepůjde. Můžeš mít pokoj pro hosty.“

„Radši bych si ji vzal k sobě.“

„Podívej, buď obě, nebo žádná. Přece tu do ní dvě hodiny nedělám, aby nakonec odnesla tu svou pěknou prdelku pryč jenom proto, že ty nejsi schopnej sbalit její kámošku.“

Iljovi ztvrdly oči. „Klidně ji sbalím, *dvojurodny brat*.“

„A kde se ti bude balit líp, *bratranče*? V tom tvým zavšiveným bytě, kde pořád bydlíš, anebo v mém domě u jezera?“

Ilja pohodil ramenem. „Dal bych přednost prostotě, ale jak myslíš. Pojedeme k tobě. Ale žádné drogy, Alexi.“

„Přestaň, prokristapána.“

„Žádné drogy.“ Ilja se k němu naklonil a zaklepal prstem do stolu. „Žádné vylomeniny. Ty holky neznáme a ta moje by s tím určitě nesouhlasila. Říkala, že chce pracovat pro FBI.“

„Nekecej!“

„Fakticky. Žádné drogy, Alexi, nebo nikam nejedu – a ty si nevrzneš.“

„Fajn. Hele, už jdou.“

„Zvedni se!“ Ilja kopl Alexe pod stolem. „Předstírej, že jsi gentleman.“

Vstal a podal Liz ruku.

„Rády odtud vypadneme,“ oznámila Julie a ovinula se kolem Alexe. „Chceme vidět tvůj dům.“

„A je rozhodnuto. Noc je dosud mladá – hurá na soukromou party.“

„Souhlasíš?“ zamumlal Ilja cestou ke dveřím.

„Ano. Julie se tam těší a přišly jsme spolu, takže...“

„Neptám se, co chce Julie, ale co chceš ty.“

Užasle se na něho podívala a nepatrně se zachvěla. Záleží mu na jejím mínění. „Chci být s tebou.“

„To je skvělé.“ Přitiskl si její ruku na srdce. Začali se proplétat davem. „Taky s tebou chci být. Můžeš mi o sobě vyprávět. Chci tě poznat.“

„Julie tvrdí, že kluci – muži – si chtějí povídat jenom o sobě.“

Rozesmál se a vzal ji kolem pasu. „Jak mají potom poznat fascinující ženy?“

U dveří se zjevil muž v obleku a poklepal Iljovi na rameno.

„Moment,“ omluvil se Ilja a ustoupil stranou.

Moc toho neslyšela a navíc se bavili rusky. Ale z Iljova výrazu vyčetla, že ho to, co se dozvídá, netěší.

Slyšela, jak zavrčel: „*Čjort vozmi!*“ a naznačil muži, aby počkal. Nato vyprovodil Liz ven, kde už čekala Julie s Alexem.

„Je mi líto, ale musím se o něco postarat.“

„To je v pořádku. Chápu.“

„Nekecej, Iljo. Ať to vyřídí někdo jiný.“

„Je to moje práce,“ namítl. „Nepotrvá dlouho. Za hodinu jsem u vás. Jeď s Alexem a svou kamarádkou. Až skončím, přijedu za vámi.“

„Ale...“

„No tak, Liz, to bude v pohodě. Počkáš na Ilju u Alexe. Má tam spoustu cédéček a domácí kino.“

„Počkej na mě,“ přidal se Ilja a dlouze ji políbil. „Brzy se zase sejdem. Jeď opatrně, Alexi. Vezeš drahocenný náklad.“

„Takže teď mám dvě krásky.“ Alex využil příznivého okamžiku a vzal obě dívky za ruku. „Ilja bere všechno moc vážně, já radši pařím. Na vážné věci jsme moc mladí.“

U chodníku zastavilo tmavé SUV. Alex mávl na řidiče a pak chytil ve vzduchu klíče, které mu hodil. Úslužně otevřel dvířka. Liz podlehla dobrému vychování a smyslu pro povinnost a vlezla si na zadní sedadlo. Když odjížděli, mohla si ukrotit krk, protože nechtěla spustit z očí dveře klubu. Julie si zpívala se stereem, které zapnul Alex.

Neměla z toho dobrý pocit. Bez Ilji ji opustilo vzrušení. Očekávání někam odplynulo a zanechalo po sobě divné prázdno. Z přemíry vypitého alkoholu se jí dělalo špatně. Najednou byla příšerně unavená. Opřela si hlavu o okénko.

Vystačili by si i bez ní, pomyslela si. Julie s Alexem si propěvovali a něčemu se smáli. Jeli moc rychle a Alex řezal zatáčky tak, až se Elizabeth zvedal žaludek. Přece se nepozvrací. Bylo jí horko. Nutila se zhluboka dýchat, pomalu a pravidelně. Přece se neztrapní tím, že začne blinkat na zadním sedadle Alexova vozu.

Stáhla okénko o několik centimetrů a do obličeje jí zavanul studený vzduch. Nejradši by si lehla a spala. Moc toho vypila a tohle je další chemická reakce.

A zdaleka ne tak příjemná jako líbání.

Soustředila se na dýchání, na závaný vzduchu proudící dovnitř, na domy, auta a ulice. Na cokoliv, jen ne na bouřící se žaludek a hlavu.

Cestou po Lake Shore Drive si uvědomila, že jsou relativně blízko Lincoln Parku, kde bydlí. Kdyby mohla jít domů, lehla by si a z nevolnosti se vyspala. Alex zastavil před starým patrovým domem. Konečně mohla vystoupit a zase měla pod nohama pevnou zem.

„Je tu pěkně,“ říkal Alex zrovna Julii. „Uvažoval jsem o bytě, ale mám rád svoje soukromí. Je tady spousta místa na pořádání večírků a nikdo mi nenadává, že tu vyřvává hlasitá hudba.“

Julie zavrávoral a hned nato zaryčela hysterickým smíchem, když ji Alex chytil za zadek, aby neupadla. Laškovně mu stiskla ruku.

Elizabeth se vlekla za nimi a připadala si jako páte kolo u vozu.

„Bydlíš tu sám?“ pokusila se navázat hovor.

„Je tu spousta místa pro hosty.“ Odemkl vchod a gestem je zval dovnitř. „Dámy mají přednost.“

Když kolem něho Elizabeth procházela, schválně ji poplácal po zadku.

Chtěla mu říct, že má hezký domov, ale ve skutečnosti jí všechno připadalo moc vyumělkované, nablýskané a moderní. Samé ostré linie, lesklé povrchy a novotou zářící kůže. Obývacímu pokoji dominoval jasně červený bar, obrovská pohovka potažená černou kůží a plochý televizor přes celou stěnu, přestože klíčovým bodem měly být široké skleněné dveře vedoucí na terasu.

„Ta je boží!“ Julie sebou okamžitě plácla na pohovku a pohodlně se na ni natáhla. „Úplně svádí k hříchu.“

„Výborný nápad, kotě.“ Zvedl dálkový ovladač a pokojem zaduněla hudba. „Připravím ti něco k pití.“

„Umíš udělat cosmo?“ zeptala se Julie. „Zamilovala jsem si ho.“

„Namíchám ti ho.“

„Mohla bych dostat vodu?“ požádala Elizabeth.

„Liz, nebud' takový suchar.“

„Jsem trochu dehydratovaná.“ A potřebuje na vzduch. „Smím se podívat ven?“ Zamířila ke dveřím na terasu.

„Jistě. Chovej se tu jako doma.“

„Chci tancovat!“

Julie vyskočila z pohovky a začala se natrásat a svíjet. Elizabeth vstoupila na terasu. Dovrávorala k zábradlí a opřela se o ně. Určitě je odtud krásný výhled, ale všechno má rozmazané.

Co to provádějí? Co si myslí? Tohle je chyba. Hloupá chyba a lehkovážnost. Musí odejít. Musí Julii přesvědčit k odchodu.

Ale i přes hlasitou hudbu slyšela její opilecký smích.

Na chvíli si tu sedne a pročistí si hlavu. Počká, až se jí přestane zvedat žaludek. Mohla by říct, že ji shání matka. Dneska už se nahlaly dost, tak proč nepřidat další nepravdu, tentokrát malou. Celá tahle noc je jedna velká lež. Vymyslí si nějakou výmluvu – dobrou a logickou – a odejde. Jen co si pročistí hlavu.

„Tady jsi.“ V tlumeném světle uviděla Alexe. V jedné ruce nesl pohár s vodou a ledem a v druhé sklenku na martini s růžovým obsahem – ze kterého se jí dělalo zle. „Tumáš.“

„Díky. Ale dám si jenom vodu.“

„Dobrá nálada se musí přizpůsobovat, kotě,“ podotkl, ale postavil drink stranou. „Nemusíš tu být tak sama.“ Bez cavyků ji přitiskl zády k zábradlí. „Můžeme si to užít ve třech. Zvládnou vás obě.“

„Nemyslím...“

„Pochybuju, že se Ilja vrátí. Práce, práce, práce – víc ho nezajímá. Ale tys mu padla do oka. Mně taky. Pojď dovnitř. Užijeme si to.“

„Radši... počkám na Ilju. Potřebuju na záchod.“

„Tvoje škoda, kotě.“ Přestože lhostejně pokrčil rameny, Elizabeth se zdálo, že v jeho očích zachytila škodolibý záblesk. „Přes kuchyni a doleva.“

„Díky.“

„Ještě si to můžeš rozmyslet!“ volal na ni, když pospíchala ke dveřím.

„Julie.“ Popadla kamarádku za ruku ve chvíli, kdy se Julie zrovna pokoušela o nemotornou taneční otočku.

„Báječně se bavím! Tohle je nejlepší noc v mém životě!“

„Julie, hodně jsi toho vypila.“

Kamarádka si pohrdlivě odfrkla a vytrhla se jí. „Není možná.“

„Musíme odejít.“

„Musíme zůstat a *pařit*!“

„Alex povídal, že si nás obě vezme do postele.“

„*Pfff*.“ Julie vyprskla smíchy a vystříhla další opileckou otočku. „Jenom tak blbne, Liz. Přestaň s tou psychologickou masáží. Tvůj kluk tu bude každou chvíli. Dej si další drink a vychladni.“

„Nechci další alkohol. Dělá se mi z něj zle. Chci jít domů.“

„Nikam se nejde. Na to ti seru. Pojď, Lizzy! Zatancuj si se mnou.“

„Nemůžu.“ Liz si přitiskla dlaň na břicho. Na čele jí naskočil ledový pot. „Budu...“ Už se nedokázala dál přemáhat a pospíchala do kuchyně. Koutkem oka zachytila Alexe, jak se opírá o dveře terasy a spokojeně se šklebí.

Škytla. Chvátala přes kuchyň a málem uklouzla na vyleštěné dlažbě. U dveří do koupelny riskla krátký pohled přes rameno, než za sebou zamkla dveře, padla na kolena před toaletní mísou a dávila. Do očí jí vhrkly slzy. Přidržela se umyvadla a namáhavě se zvedla. Poslepu pustila studenou vodu, vypláchla si ústa a omyla si obličej.

Celá se třásla. Zvedla hlavu a podívala se do zrcadla. Byla bílá jako stěna. Rozmazaná řasenka a oční linky vypadaly jako čerstvé modřiny. Po tvářích jí stékaly černé slzy.

Nejradši by se propadla hanbou do země. Styděla se i ve chvíli, kdy ji další vlna nevolnosti dohnala zpátky k záchodu.

Byla vyčerpaná. Místnost se s ní točila. Schoulila se na studené dlažbě a dala se do pláče. Nechtěla, aby ji někdo takhle viděl.

Chtěla jít domů.

Chtěla umřít.

Chvěla se po celém těle a tiskla tvář k ledovým dlaždicím, dokud nesebrala dost sil, aby se pokusila zvednout. Místnost páchla zvratky a potom, ale nemohla odtud odejít, dokud se nedá do pořádku.

Drhla si obličej vodou a mýdlem, až ji pálila kůže. Několikrát se sklonila nad umyvadlem a přemáhala další vlnu nevolnosti.

Teď je bleďá a flekatá, zarudlé oči se skelně lesknou. Avšak ruce se jí třesou tak, že jakýkoliv pokus o nové nalíčení nadělá víc škody než užitku.

Bude muset spolknout ponížení. Půjde na terasu, na čerstvý vzduch, a počká tam na Ilju. Pak ho poprosí, aby ji odvezl domů. Doufala, že ji pochopí.

Už nikdy ji nebude chtít vidět. Nikdy ji nepolíbí.

Příčina a následek, připomněla si. Lhala, lhala a lhala a výsledkem je nové pokoření, a co hůř – vidí, o co svou hloupostí přišla.

Sklopila víko toalety a usedla na ně s kabelkou v náruči. Sbírala sílu na další krok. Unaveně skopla boty. Co na tom záleží? Bolí ji chodidla a Popelčina půlnoc se blíží.

S veškerou důstojností, na niž se zmohla, prošla kuchyní s černým vybavením a zářivě bílými pracovními pulty. Ale když se chystala vejít do obývacího pokoje, spatřila Alexe a Julii, oba nahé, jak si to rozdávají na kožené pohovce.

Zůstala stát jako solný sloup. Fascinovaně sledovala tetování na Alexových zádech a hru svalů na ramenou, jak s vervou přirážel. Julie ležela pod ním a hluboce sténala.

Elizabeth zahanbeně vycouvala do kuchyně, kde byly další dveře vedoucí na terasu.

Počká tam, až ti dva skončí. Není pruderní. Vždyť je to koneckonců jenom sex. Přesto by byla radši, kdyby se odehrával někde v soukromí.

Zalitovala, že nemá vodu, aby si mohla svlažit pálicí hrdlo. A taky deku, protože venku je chladno. Cítila se promrzlá, prázdná a především velmi zranitelná.

Najednou usnula, schoulená na křesílku v tmavém rohu terasy.

Netušila, co ji probudilo. Možná hlasy nebo nějaký rachot. Co na tom záleží? Procitla a byla celá ztuhlá a prochladlá. Mrkla na hodinky. Zdřímala si jen na čtvrt hodiny, ale cítila se mnohem hůř než předtím.

Musí jít domů. Opatrně se kradla ke dveřím, aby zjistila, jestli Julie s Alexem už skončili.

Kamarádku nikde neviděla, zato spatřila Alexe – jen v černých boxerkách – a dva zcela oblečené muže.

Kousla se do rtu a přikradla se blíž. Možná přišli Alexovi říct, že se Ilja opozdí. Bože, jak si přeje, aby přišel a odvezl ji domů.

Vzpomněla si, jak vypadá, a držela se ve stínech. Pomalu se plížila ke dveřím, které Alex nechal dokořán.

„Mluv anglicky, sakra! Já se narodil v Chicagu!“ Zjevně popuzený Alex zamířil k baru, kde si nalil vodku. „Co máš tak důležitého, Korotký, že to nemůže počkat do rána?“

„Co můžeš udělat dnes, neodkládej na zítřek. Je to pro tebe dost americké?“

Muž, který promluvil, měl souměrné tělo atleta. Krátké rukávy černého trička nadouvaly mohutné bicepsy. Paže měl potetované jako Alex a také byl světlovlasý a pohledný. Že by další příbuzný? blesklo Elizabeth hlavou. Určitá podoba by tu byla.

Muž, který ho doprovázel, byl vyšší, starší a svým postojem připomínal vojáka.

„Jo, teď je z tebe Amík jako vyšitej.“ Alex do sebe kopl vodu. „Jenže je po úředních hodinách.“

„A ty tak tvrdě dřeš,“ prohlásil úlisně Korotký se zajímavě drsným ruským přízvukem. „Okrádat mého strýce dá fušku.“

Alex, který zrovna na baru sypal z průhledného sáčku na kapesní zrcátko bílý prášek, se zarazil. „Co to plácáš? Já Sergeje neobírám.“

„Krátiš příjem z klubů, restaurací, internetových podvodů a kurvám bereš zisk. Taháš prachy ze všech kapes, na které dosáhneš. To podle tebe není okrádání strejčka? Považuješ ho snad za pitomce?“

Alex se ušklíbl, zvedl tenký kovový nástroj a začal jím poťukávat do prášku.

Kokain, uvědomila si Elizabeth. Jak ji proboha mohlo napadnout sem jít?

„Jsem k Sergejovi plně loajální,“ nechal se slyšet Alex. „Zít-ra si s ním o tomhle nesmyslu promluví.“

„Myslíš, že nemá ponětí, za co sis koupil ty svoje rolexky, hadry od Armaniho a Versaceho, tenhle barák a další hračky – včetně drog? Myslíš si, že neví o tvé dohodě s policajty?“

Kovový nástroj vypadl Alexovi z prstů a zarachotil. „Žádnou dohodu s nimi nemám.“

Lže, uvědomila si Elizabeth. Je mu to vidět na očích a slyšet v hlase.

„Před dvěma dny tě sebrali kvůli držení drog.“ Korotký znechuceně ukázal na kokain. „A tys jim kývl na spolupráci, *mudak*. Vyměnils rodinu za svobodu, za svůj zhýčkaný život. Víš, co se stane zlodějům a zrádcům, Alexi?“

„Promluví si se Sergejem a vysvětlím mu to. Musel jsem jim něco říct, ale nakecal jsem jim samé bludy. Abych je oblaflnul. Nahrál jsem to na ně.“

„Kdepak, Alexi, oni to nahráli na tebe – a tys prohrál.“

„Já to Sergejovi vysvětlím.“ Alex začal couvat. Vtom se druhý muž vrhl kupředu a zkroutil mu paže za zády.

Alex se zatvářil vyděšeně a přešel do ruštiny. „Nedělej to, Jakove. Jsme přece bratřenci. Naše mámy jsou sestry. Jsme jedna krev.“

„Jsi ostuda své matky i naší krve. Na kolena!“

„Ne! Nedělejte to!“

Muž shodil Alexe na zem.

„Nedělejte to, prosím! Jsme jedna krev. Dejte mi šanci!“

„Pros o milost! Pros o svůj bezcenný život! Nechal bych Jegora, aby ti zpřerážel všechny kosti v těle, ale strýc nám nakázal, abychom k tobě byli milosrdní. Kvůli jeho sestře.“

„Prosím! Slitujte se!“

„Tohle je tvoje milosrdenství.“ Korotký sáhl pod sako a vytáhl zbraň. Přitiskl hlaveň k Alexovu čelu a stiskl spoušť.

Pod Elizabeth se podlomily nohy. Padla na kolena a na poslední chvíli si přitiskla dlaň na pus, aby nevykřikla.

Korotký něco tiše poznamenal, přiložil zbraň k Alexově spánku a ještě dvakrát vystřelil. Jeho výraz se vůbec nezměnil, když vraždil. Vypadal jako maska. Ale pak zbystřil a pohlédl ke kuchyni.

„Není mi dobře, Alexi. Potřebovala bych si lehnout. Možná bysme měli... Kdo jste?“

„*Oj, job tvoju mat'*“, zavrčel, dvakrát zmáčkl kohoutek a zastřelil Julii přímo tam, kde stála. „Mělo nás napadnout, že má u sebe tu svoji děvku.“

Druhý muž přistoupil k Julii a zavrtil hlavou. „Tahle je nová. Hodně mladá.“

„Už nezestárne.“

Elizabeth obcházely mráčky. Tohle je zlý sen. Noční můra. Přehnala to s pitím, je jí zle a má vidiny. Každou chvíli se vzbudí. Choulila se ve tmě a zírala na Alexe. Všimla si, že z něho

skoro neteče krev. Kdyby to bylo doopravdy, nemělo by tu být víc krve?

Probud' se, probud' se, probud' se!

Ale hrůzy neměl být konec. Do místnosti vešel Ilja.

Taky ho zabijí! Ten chlap ho zastřelí! Musí mu pomoci. Musí...

„Sakra, cos to udělal?“

„Splnil jsem rozkaz.“

„Měls mu zpřerážet ruce, ale až zítra.“

„Rozkazy se změnilly. Dostali jsme echo od informátora. Alex začal donášet policajům.“

„Prokristapána. Čurák.“

Elizabeth vyděšeně sledovala, jak Ilja kopl do mrtvého Alexe. Jednou, dvakrát, třikrát.

Patří k nim, blesklo jí hlavou. Je jeden z nich.

Vtom se Ilja zarazil a odhodil si vlasy z čela. Spatřil Juliino tělo. „A kurva! Bylo to nutné?“

„Viděla nás. Bylo nám řečeno, že ta jeho děvka odešla s jiným.“

„Tahle holka měla smůlu, že hledal mladý maso. Kde je ta druhá?“

„Druhá?“

Z nádherných tmavých očí náhle mrazilo. „Byly dvě. Tahle a ještě jedna – malá, černovlasá, červené šaty.“

„Jegore.“

Vazoun přikývl, vytáhl nůž a vydal se do schodů. Ilja mávl rukou a Korotký zamířil do kuchyně. Ilja kráčel ke dveřím terasy.

„Liz,“ zamumlal. „Všechno je v pořádku. Postarám se o tebe.“

Vytáhl z boty nůž a držel jej za zády. Rozsvítil venkovní světla.

Uviděl její střevíce, rozhlédl se kolem sebe a pospíchal k zábradlí.

„Nikdo tu není,“ hlásil Korotký ze dveří.

„Byla tady. Najděte ji!“

4

UTÍKALA JAKO ŠILENÁ. Naslepo. Třeštila do tmy uslzené oči a zalykala se vzlyky. Bála se, že jí každou chvíli prasknou plíce. Krk měla tak sevřený, že nemohla křičet. Což je dobře, protože by ji mohli zaslechnout. Potom by ji chytili a zabili.

Jako Julii.

Bojovala s nutkáním vyběhnout na ulici. Mohlo by tam být víc takových, jako je Ilja. Jak může vědět, že v autě, které zastaví, nesedí jeden z nich? Co když zabuší někomu na dveře a otevře jí další z mafiánů?

Musí co nejrychleji utéct, jak nejdál to půjde. Musí se schovat.

Kdyby se jí do cesty postavil plot, přelezla by ho. Tím živým by se prodrala. Kdykoliv šlápla na něco tvrdého, co se jí bolestivě zarylo do chodidla, kousla se do rtu. Vyhýbala se osvětleným místům a držela se ve tmě jako krtek.

Přeběhla po něčím dvorku a divoce se rozštěkal pes.

Ať mě neslyší, ať za mnou nepřijdou!

Hlavně se neohlížet!

V boku se ozvala palčivá bolest. Liz padla na zem a na zlo-mek vteřiny ji napadlo, že je postřelená. Ale když si přitáhla kolena k břichu, uvědomila si, že je to jenom křeč. Zoufale lapala po dechu a v hrdle ji pálilo.

Spolu s křečemi se dostavila silná vlna nevolnosti. Přinutila se zvednout na všechny čtyři a nasucho dávala. Z očí se jí řinuly slzy.

To je šok, říkala si. Zuby jí drkotaly. Potila se a zároveň se třásla zimou. Obcházely ji mrákoty, dělalo se jí špatně a měla zrychlený tep. Byla v šoku a nutně potřebovala přemýšlet.

Aby se zahřála, třela si dlaněmi prochládlé paže. Snažila se zklidnit splašený dech. Doplazila se pro kabelku, která jí vylétla z ruky, když se kácela k zemi. Během zběsilého útěku my-

slela na to, aby ji neztratila. Aspoň do jisté míry si zachovala zdravý rozum.

Musí zavolat policii. Potřebuje pomoc.

„Vyndej telefon,“ poručila si šeptem, „a zmáčkní jedničku. Pověz jim..., pověz jim...“

„Tísňová linka. Proč nám voláte?“

„Pomozte mi! Můžete mi pomoci?“

„Co se vám stalo?“

„On je zastřelil.“ Do očí jí vhrkly slzy a zastřely její hlas. „Zastřelil je a já utekla.“

„Chcete nahlásit střelbu?“

„Zabil je. Zabil Julii. Já utekla.“

„Někoho vám pošlu. Kde přesně jste?“

„Já nevím, kde jsem.“ Zakryla si ústa dlaní. Bojovala sama se sebou, aby se nezhroutila. „Utekla jsem. Prostě jsem utekla. Jsem někde poblíž Lake Shore Drive. Počkejte! Počkáte chvíli? Nezavěšujte!“

„Jsem tady. Jak se jmenujete?“

„Elizabeth. Elizabeth Fitchová.“

„Elizabeth, poznáváte něco? Nějaký orientační bod. Adresu.“

„Něco najdu. Jsem za domem. Šedým kamenným domem s věžičkami.“ Kulhala k němu. Divoce se roztřásla, když vstoupila do záře bezpečnostních světel. „Má vydlážděnou příjezdovou cestu a velkou garáž. Terasy a zahrady.“

„Můžete vyjít na ulici?“

„Vidím ji. Svítí tam světla. Když půjdu tam, kde se svítí, zahlédnou mě a chytí.“

„Mluvte se mnou, Elizabeth. Zaměříme signál vašeho mobilu.“

„Vidím adresu a čísla domu.“ Nahlásila je na centrálu.

„Jede k vám policie, Elizabeth. Pomůžou vám. Jste zraněná?“

„Ne ne. Utekla jsem. Byla jsem venku, když přišli. Na terase. Nevěděli o tom. Neviděli mě. Zastřelil je. On je zastřelil. Zabil Julii.“

„To je mi líto. Kde k tomu došlo?“

„Nevím. Adresu jsem si nezjistila. Bylo to na Lake Shore Drive. Neměly jsme tam chodit. Neměly jsme do toho domu vůbec lézt. Julie je mrtvá.“

„Kdo je Julie, Elizabeth?“

„Ju- Julie Mastersová. Moje kamarádka. Jede auto, musím se schovat.“

„To je hlídkové vozidlo. Pomůže vám.“

„Víte to určitě?“ Sevřela ji panika a najednou zase nemohla dýchat. „Určitě?“

„Jsem s nimi ve spojení. Blíží se k vám. Řeknu jim, aby zastavili tam, kde je nejvíc světla. Uvidíte je.“

„Ano, ano. Proboha, už je vidím.“ Klopýtala k hlídkovému vozu. „Děkuji vám.“

„Už jste v bezpečí, Elizabeth.“

Chtěli ji vzít do nemocnice, ale protože ji tím ještě víc rozrušili, odvezli ji na stanici. Zabalila se do deky, kterou jí jeden z policistů přehodil přes ramena, a nepřestala se třást ani na zadním sedadle policejního auta.

Odvedli ji do místnosti se stolem a židlemi. Jeden z policistů s ní zůstal, zatímco druhý odešel pro kávu.

„Povězte mi, co se stalo.“

Představil se jako strážník Blakley. Tvářil se vážně a měl unavené oči. Ale dal jí přikrývku.

„Šly jsme do klubu. Julie a já jsme šly do klubu.“

„Julie Mastersová.“

„Ano.“

„Do jakého klubu?“

„Warehouse dvanáct. Já...“ Musí říct pravdu. Už žádné lži. „Vyrobita jsem nám falešné průkazy.“

Nedal najevo úžas a cosi si zapsal do notesu. „Kolik vám je let?“

„Šestnáct. V září mi bude sedmnáct.“

„Šestnáct,“ opakoval mdle. Upřeně si ji prohlížel lhostejným očima. „Kde jsou vaši rodiče?“

„Mám jenom matku. Odjela na lékařskou konferenci.“

„Musíme ji kontaktovat.“

Elizabeth zavřela oči. „Ano. Jmenuje se doktorka Susan Fitchová a bydlí v hotelu Westin Peachtree Plaza v Atlantě.“

„Dobře. Takže vy jste padělala osobní průkaz, abyste se dostala do nočního klubu.“

„Ano. Mrzí mě to. Můžete mě zatknout, ale musíte najít ty muže, kteří zabili Julii.“

„Vypověděla jste, že jste byla v domě, ne v klubu.“

„V klubu jsme se seznámily s Alexem. Odjely jsme do jeho domu. To jsme neměly. Byly jsme opilé. To jsme taky neměly. Udělalo se mi špatně, tak jsem šla ven, protože...“ Po tvářích jí klouzaly slzy. „Byla jsem venku a dovnitř vešli dva muži. Zastřelili Alexe. A když se vrátila Julie, zabili i ji. Já utekla.“

„Nevíte, kde je ten dům?“

„Dokázala bych ho najít. Mohla bych vás tam vzít, nebo vám nakreslit mapu. Ale na adresu jsem se nepodívala. Byla jsem hloupá. Úplně blbá. Prosím. Nemůžeme ji tam jenom tak nechat.“

„Víte, jak se ten Alex jmenuje celým jménem?“

„Já... Ano!“ Díkybohu. „Představil se jako Alex, ale ten chlap, který ho zabil, ho oslovoval Alexi Gureviči.“

Blakley se zarazil a podezřívavě přimhouřil oči. „Tvrdíte, že jste byla v domě Alexe Gureviče a stala jste se svědkem dvojnásobné vraždy?“

„Ano. Ano. Ano. Prosím.“

„Moment.“ Zvedl se ze židle a v tu chvíli se vrátil jeho kolega s kávou. Blakley mu něco pošeptal. Muž se na Elizabeth krátce podíval a odpěchal z místnosti.

„Vzhledem k vašemu věku,“ oznámil jí Blakley, „uvědomíme Úřad péče o děti a mládež. Přijde si s vámi promluvit vyšetřovatel.“

„Ale co Julie? Nemůžu vás napřed vzít do toho domu? Opustila jsem ji. Utekla jsem a ji tam nechala.“

„Víme, kde Gurevič bydlí.“

Nato odešel a nechal ji samotnou, ale do patnácti minut někdo přišel a přinesl jí v kelímku slepičí polévku z automatu. Myslela si, že nedokáže nic pozřít, ale po prvním doušku se její ztýraný žaludek začal dožadovat dalšího jídla.

Navzdory polévce a kávě ji přepadla nepřemožitelná únava. Elizabeth se jí podvolila. Položila si hlavu na stůl a zavřela oči.

Ve vedlejší místnosti detektiv Sean Riley přistoupil k polo-propustnému zrcadlu, kde už stála jeho kolegyně. „Tak tohle je náš svědek.“

„Elizabeth Fitchová, šestnáct let, dcera doktorky Susan Fitchové, primářky neurochirurgie nemocnice Silva Memorial.“ Brenda Griffithová se dlouze napila kávy, kterou si přinesla ze Starbucks. U policie sloužila patnáct let, takže na telefonáty uprostřed noci byla zvyklá. Káva jí pomáhala vyrovnat se s nedostatkem spánku. „Sociálka už je na cestě.“

„Takže už je to jasné?“

„Gurevič koupil jednu do čela a dvě za ucho. Malá ráže, střelba zblízka. Druhou obětí se stala Julie Mastersová, podle dokladů jednadvacetiletá, ale podle svědka mladší. Ta podle mordparty schytala dvě rány do hlavy.“

„Zatracená šestnáctka.“ Riley, policejní veterán s dvacetiletou praxí u kriminálky, chronickou bolestí zad a řídnoucími vlasy, zavrtěl hlavou. „Má štěstí, že žije.“

„Takže z ní pojd'me vytáhnout všechno, co ví.“ Brenda zamířila ke dveřím. „Ujmu se výsledku a budu na ni hodná. Jestli je pravda jenom půlka toho, co nám řekla, pak má za sebou pekelnou noc. Tamhle jde sociálka.“

„Seženu té dívce colu nebo něco,“ prohlásil Riley. „Hodní budeme oba.“

Elizabeth procitla s vyděšeným trhnutím. Zírala na ženu s pohledným obličejem a černými vlasy stáhnutými do neupraveného culíku.

„Omlouvám se. Nechtěla jsem tě vyděsit. Jsem detektiv Griffithová a tohle je paní Petrieová z Úřadu péče o děti a mládež. Kolega přijde hned. Napadlo ho, že bys mohla mít žízeň.“

„Usnula jsem. Jak dlouho...“ Podívala se na hodinky. „Proboha! Je skoro ráno. Julie...“

„Tvé kamarádky je mi líto.“

„Je to moje vina. Neměly jsme tam chodit. Věděla jsem, že děláme chybu. Chtěla jsem jen... Padělala jsem její průkaz.“

„Slyšela jsem. Můžu vidět tvůj?“

„Dobře.“ Elizabeth vytáhla doklady z kabelky.

Griffithová průkaz pozorně studovala, potom ho otočila a s povytaženým obočím se zahleděla na Elizabeth. „Chceš mi namluvit, žeš tohle vyrobila sama?“

„Ano. Hodně jsem experimentovala a zjistila, jak na to. Julie chtěla jít do Warehouse dvanáct, tak jsem nás udělala starší. Víím, že je to ilegální, a pro moje počínání neexistuje omluva. Jsem zatčená?“

Griffithová pohlédla na Petrieovou a potom zpátky na Elizabeth. „Myslím, že vazba nebude třeba. Zнала jsi Alexe Gureviče před dnešní nocí?“

„Ne. Přišel k našemu stolu. Pily jsme cosmo.“ Přitiskla si dlaně na obličej. „Panebože, copak se to doopravdy stalo? Prohlížela jsem si ten klub na internetu. Nikdy jsem v žádném nebyla. V článkách jsem se dočetla, že majitelé toho podniku se hlásí k ruské mafi, ale nikdy by mě nenapadlo... Napřed přišel on a potom Ilja.“

„Ilja? Ilja Volkov?“

„Ano. Tancovaly jsme s nimi a seděly u nich v boxu. Ilja mě líbal. Předtím mě nikdo nepolíbil. Chtěla jsem vědět, jaké to je. Byl na mě moc hodný a pak...“

Odmlčela se, a když vrzly dveře, objevil se v jejích očích strach.

„Elizabeth, to je můj parták detektiv Riley.“

„Přinesl jsem ti colu. Moje dcera by bez ní nepřežila jediné ráno.“

„Děkuji vám. Mám zakázáno ji pít...“ Smutně se zasmála. „Hloupé, že? Nalévala jsem se alkoholem, až jsem se z toho pozvracela. Viděla jsem vraždu dvou lidí a najednou se zdráhám překročit matčin zákaz týkající se nealkoholických nápojů.“

Otevřela lahev a trochu si nalila do kelímku z umělé hmoty. „Děkuji vám,“ opakovala.

„Elizabeth.“ Griffithová počkala, až jí dívka znovu věnuje pozornost. „Odešla jsi spolu s Julií, Gurevičem a Iljou Volkovem z Warehouse dvanáct a odjeli jste do Gurevičovy rezidence?“

„Ne. Jeli jsme tam jenom tři. Ilja musel zůstat v klubu a o něco se postarat. Měl za námi přijet – což taky udělal, ale o hodně později. Když bylo po všem.“

„Zavraždil Ilja Volkov Gureviče a Julii?“

„Ne. Zabil je muž jménem Jakov Korotký. Můžu vám ho popsat nebo nakreslit. Anebo spolupracovat na jeho podobě s policejním výtvarníkem. Dobře si pamatuji jeho obličej. Mám eidetickou paměť. Nezapomínám. Nezapomínám,“ opakovala. Její hlas stoupal a tělo se třásl.

„Detektivové,“ ozvala se Petrieová, „Elizabeth prodělala závažné trauma. Už je toho na ni moc.“

„Kdepak. Není. Chci pomáhat. Musím něco dělat.“

„Její matka souhlasí, abychom ji vyslechli.“

„Moje matka?“

„Zavolali jsme jí. Ráno přiletí.“

Elizabeth zavřela oči. „Dobře.“

„Elizabeth, tohle je důležité. Jak víš, že muž, který zabil Gureviče a Julii, byl Jakov Korotký?“

„Alex ho oslovoval příjmením, když s ním mluvil. Julie musela být v koupelně. Já na chvíli usnula – venku na terase. Probudily mě hlasy – Alexův a těch dvou mužů.“

„Dvou mužů?“

„Ten druhý byl větší, statnější. Korotký ho oslovoval Jegore. Korotký tvrdil, že Alex okrádá svého strýce. Mluvili o něm jako o Sergejovi. Alex to popíral, ale zjevně lhal. Poznala jsem to na něm. Korotký byl... Viděli jste někdy, jak kobra zabíjí myš? Jak ji trpělivě sleduje? Zdá se, že si okamžiky těsně před útokem užívá stejně jako samotný útok. Bylo to stejné. Alex se choval přezíravě, jako by se mu ti dva měli podřídit. Ale v tom se spletl. Byl to Korotký, kdo měl navrch. Alex dostal strach, když mu Korotký předhodil, že vědí o jeho spolupráci s policií. Včetně toho Sergeje. Tehdy začal prosit o milost. Chcete vědět, co si mezi sebou řekli?“

„K tomu se ještě vrátíme.“

„Ten vazoun shodil Alexe na kolena a Korotký tasil zbraň, kterou měl zastrčenou v pouzdře vzadu za pasem. Ale předtím vidět nebyla. Na místě ho zastřelil.“

Elizabeth se prsty dotkla svého čela.

„Sem mu přitiskl hlaveň a zmáčkl spoušť. Nebylo to vůbec hlasité. Potom ho střelil ještě dvakrát. Sem.

Chtělo se mi křičet. Musela jsem si zacpat pusu rukou. Korotký nazval Alexe... Byla to hodně silná ruská nadávka.“

„Ty umíš rusky?“

„Ale ne plynule. Nikdy jsem ten výraz neslyšela, ale byl dostatečně srozumitelný. Zmiňuji se o tom jenom proto, že se všechno seběhlo strašně rychle. Nadával Alexovi, přestože byl mrtvý. Potom z kuchyně vyšla Julie. Za kuchyní je koupelna. Povídala: ‚Alexi, není mi dobře. Měli bysme...‘ Víc říct nestihla. Korotký se otočil a zastřelil ji. Spadla na zem. Viděla jsem, že je mrtvá, přesto do ní vpálil další kulku. Rusky zaklel, ale nerozuměla jsem mu. Neslyšela jsem ho, protože jsem v duchu ječela. Pak jsem zaslechla Ilju. Myslela jsem, že ho taky zabijí. Chtěla jsem ho varovat, nějak mu pomoci, ale...“

„Odpočín si,“ naléhal něžně Riley a Griffithová poznala, že z něho mluví upřímná starostlivost. „Není kam spěchat.“

„Mluvili rusky, ale všemu jsem rozuměla. Tedy skoro všemu. Ilja se zlobil, že Alexe zabili, ale zase tolik ho to nemrzelo.“

Zavřela oči, zhluboka se nadechla a v duchu si přehrávala celý rozhovor.

„To nám stačí,“ poznamenal Riley.

„Mám eidetickou paměť. Utekla jsem, protože Ilja o mně věděl. Taky by mě zabil. Proto jsem uprchla. Bylo mi jedno, kam běžím. Jednoduše jsem se rozběhla. Nechala jsem tam boty. Na podpatcích jsem běžet nemohla. Zůstaly stát na terase. Nemyslela jsem, prostě jsem reagovala. Kdyby mi to myslelo, vzala bych je s sebou. Teď vědí, že jsem je viděla. A slyšela.“

„My tě ochráníme, Elizabeth. Slibuju.“ Griffithová se natáhla a položila ruku na dívčinu dlaň. „Nic se ti nestane.“

Griffithová vyšla spolu s Rileym z místnosti a na chodbě si přitiskla ruce k hlavě. „Ježíšikriste, Riley, je ti jasné, co máme?“

„Máme očitého svědka s pamětí jako počítač, který mluví rusky. Teď toho hajzla Korotkého dostaneme, i s tím slizkým parchantem Iljou Volkovem. A jestli je nějaký Bůh, tak i toho

jejich Sergeje. Pokud tahle holka vydrží, tak té Volkovově parťě zlomí vaz.“

„Zvládne to.“ Griffithová pohlédla na dveře svýma tvrdýma jasnýma očima. „Musíme zavolat šéfům, aby ji dostali do bezpečí. Bez hlavounů to nepůjde.“

„K čertu!“

„Musíme je přizvat ke spolupráci, nebo nám ten případ vezmou. Takhle zůstaneme u volantu.“

„Hrome. Štve mě, když máš pravdu. Jdeme na to. Víš, čeho jsem si ještě všiml na naší svědkyni?“

„Ne.“

„Při zmínce o příjezdu té její matky se zatvářila stejně zděšeně, jako když nám líčila všechny ty hrůzy.“

„Myslím, že domácí vězení je to nejmenší, co ji teď trápí.“

Elizabeth na všechno kašlala. Bylo jí jedno, kam ji odvezou. Chtěla jen spát. A tak usnula v autě, kam usedla se dvěma detektivy a paní Petrieovou. Když auto zastavilo, poslušně vystoupila a v polospánku následovala svůj doprovod do nevelkého domku. Vzala si od Griffithové tričko a bavlněné kalhoty a převlékla se do nich v malé ložnici s úzkým dvojlůžkem. Bála se ošklivých snů, ale vyčerpání bylo silnější.

Ulehla na postel a přikryla se policejní dekou. Cítila, jak jí zpod zavřených víček kanou slzy.

Pak už necítila nic.

Probudila se v poledne, podivně dutá a vyprahlá.

Netušila, co bude dál. Po celý život přesně věděla, co se od ní očekává, ale teď neměla žádný rozvrh, o který by se mohla opřít.

Styděla se za to, že má hlad a touží po kávě, sprše a zubním kartáčku. Po každodenních obyčejných věcech. Julie už hlad nikdy mít nebude. Ani obyčejné věci.

Vstala a maličko se ušklíbla, když se rozbitými chodidly dotkla podlahy. Uvědomila si, že ji bolí celé tělo. Dobře mi tak, pomyslela si, zasloužím si, aby mi bylo mizerně.

Vtom si vzpomněla na matku. Matka se vrací. Možná už je zpátky. To bude horší trest než bolest a hlad.

Toužila po trestu. Pootevřela dveře a zaposlouchala se.

Zaslechla šum hlasů a ucítila vůni kávy. A taky sebe a ušklíb-la se. Zaslouží si trest, ale mohla by se předtím osprchovat.

Vydala se za hlasy.

A vzápětí zůstala zaraženě stát.

Ve žlutobílé kuchyňce byl vysoký hubený muž a naléval si kávu z konvice do bílého hrnku ze silné keramiky. Všiml si jí a vlídně se usmál.

Měl na sobě džíny, bílou košili – a v podpaží pouzdro s pistolí.

„Dobré ráno. Nebo spíš odpoledne. Jsem maršál John Barrow. Všechno je v pořádku, Elizabeth. Jsme tady, abychom tě chránili.“

„Vy jste od státní policie?“

„Přesně tak. Později tě převezeme na jiné bezpečné místo.“

„Je tu detektiv Griffithová?“

„Přijde později. Přinesla ti nějaké oblečení a osobní věci.“ Odmlčel se, protože Elizabeth na něho nechápavě zírala. „Svěřila jsi jí svůj klíč s tím, že smí zajet k vám domů a přivést ti oblečení, kartáček na zuby a tak.“

„Ano, vzpomínám si.“

„Vsadím se, že by se ti hodilo kafe a nějaký ten aspirin.“

„Já... Ráda bych se napřed osprchovala, pokud to nevadí.“

„Jistě.“ Znovu se usmál a postavil konvici a hrnek na stůl. Měl modré oči, ale těm matčiným se nepodobaly. Tyhle byly tmavší a vřelejší.

„Přinesu ti tvou tašku. Jsem tady s maršálem Terezou Nortovou. Chci, aby ses cítila v bezpečí, Elizabeth. Nebo ti říká-jí Liz?“

Do očí jí vhrkly slzy. „Tak mi říkala jenom Julie.“

„Tvoji kamarádky je mi líto. Hodně jsi zkusila, Liz. Já a Te-reza tě budeme hlídat.“

„Zabijí mě, když mě najdou. Vím to.“

Vlídné modré oči pohlédly přímo do jejích. „Nenajdou tě a já nedovolím, aby ti ublížili.“

Chtěla mu věřit. Měl dobrácký obličej. Hubený jako zbytek těla. Vypadal skoro jako učenec. „Jak dlouho se budu muset skrývat?“

„Pojďme brát hezky jedno po druhém. Přinesu ti ty věci.“

Zůstala stát na místě, dokud jí nepodal její zavazadlo.

„Připravím ti něco k jídlu, než se dáš do gala,“ navrhl. „Jsem lepší kuchař než Terry. Což sice nezní příliš slibně, ale přinejmenším tě neotrávím.“

„Děkuji vám. Pokud vás to neobtěžuje.“

„Vůbec ne.“

„Promiňte, ale netuším, kde je koupelna.“

„Tudy,“ ukázal, „a potom doprava.“

Sledoval, jak odchází. Pak si vzal hrnek a zahleděl se do něj, aby ho hned nato postavil, protože se vrátila jeho kolegyně.

„Už je vzhůru,“ hlásil. „Ježíši, Terry, vypadá spíš na dvanáct než na jednadvacet. Nikdy se neměla do toho klubu dostat.“

„Viděls ten padělaný průkaz. Mohla by se tím žít.“ Drobná, ale nezdolná Terry se natáhla po konvici. „Jak to snášíš?“

„Podle mě se drží zuby nehty a je zdvořilá jako tvoje pratečička Marta.“

„Kdybych měla pratetičku Martu, tak to bude pěkná mrcha na kolečkách.“

„Na matku se vůbec nezeptala. Na Griffithovou ano, ale ne na vlastní mámu. To o něčem svědčí. Udělám jí vejce se slaninou.“

Otevřel ledničku a vyndal z ní, co potřeboval.

„Mám se spojit se státním zástupcem? Chce s ní co nejdřív mluvit.“

„Napřed ji nakrmíme. Ale souhlasím, že by se s ní měl sejít, než ji odvezeme. Aspoň nebude mít čas přemýšlet a hned si neuvedomí, že bude žít řadu měsíců na utajovaném místě.“

„Možná let. Jak může být někdo tak chytrý, že v šestnácti nastoupí na Harvard, a zároveň se zaplést s Volkovovými?“

„Na to docela postačí těch šestnáct let.“ John kladl na rozpačenou pánev plátky slaniny.

„Zavolám prokurátorovi a řeknu mu, že jsme u něho za dvě hodiny. Aspoň bude mít čas se v klidu najíst a vypravit.“

„Když už v tom budeš, zjisti, kdy se má objevit ta její matka.“

„Provedu.“

5

KDYŽ SE ELIZABETH VRÁTILA, OBLEČENÁ V DŽÍNÁCH a modrém tílku lemovaném krajkou, čekal na ni talíř se slaninou, vejci a topinkou.

„Sbalila ti detektiv Griffithová všechno, co potřebuješ?“

„Ano. Jenom si nejsem jistá, co mám udělat s tím kufrem. Říkal jste, že tu nezůstaneme.“

„S tím si nedělej starost a najež se, dokud je to teplé.“

Zírala na talíř. „Toho jídla je strašně moc.“ Slanina? Její výživovou poradkyni by trefilo.

Ta představa jí vyčarovala na tváři úsměv.

„Vypadáš hladově.“

„Věřím.“ S úsměvem k němu vzhledla. „Slaninu mám zakázanou.“

„Proč?“

„Zpracované maso, sodík, živočišný tuk. Není na seznamu doporučených potravin. Matka mi spolu s výživovou poradkyní sestavila velmi specifický jídelníček.“

„Vážně? Podle mě by byla škoda to vyhodit.“

„Podle mě taky.“ Vůně ji přilákala ke stolu. „Když už jste si s tím dal takovou práci.“ Posadila se, vzala si plátek slaniny a zakousla se do něj. Blaženě zavřela oči. „To je dobrota.“

„Se slaninou všechno chutná líp.“ Do vysoké sklenice jí nalil džus a k talíři položil tři aspiriny. „Tohle spolkní a pořádně to zapij. Vidím, že máš kocovinu.“

Přestala se usmívat. „Neměly jsme pít.“

„Ne, to jste neměly. Vždycky děláš to, co bys měla?“

„Ano. Tedy chtěla jsem říct až do včerejška. Kdybych se tím řídila i včera, Julie mohla žít.“

„Liz, Julie je mrtvá, protože Jakov Korotký je vrah a Volkovovi jsou velmi špatní lidé. Ty a Julie jste udělaly pitomost, ale

kvůli tomu si nezasloužila zemřít. A ty za ni nejsi zodpovědná. Vezmi si ten aspirin, vypij džus a najez se.“

Poslechla ho spíš ze zvyku než z hladu. Ale jídlo bylo moc dobré a kupodivu jí přineslo útěchu.

„Povíte mi, co bude teď? Nemám ponětí, co se stane, a bylo by pro mě snazší vědět, co se ode mě očekává.“

Přinesl si kafe ke stolu a posadil se k ní. „Spousta věcí, které se teď stanou, záleží na tobě.“

„Protože moje svědectví usvědčí Jakova Korotkého z vraždy a jeho společníka jako komplice. Z Ilji se vyklubal spolupachatel. Podle toho, co jsem slyšela, jednali na příkaz Sergeje Volkova, ale tohle svědectví může být neprůkazné. Ale toho byste určitě zatkli nejradši, protože nejspíš stojí v čele téhle organizace. Anebo se přinejmenším podílí na jejím vedení.“

John se pohodlně opřel. „Zdá se, že máš solidní přehled.“

„Sledovala jsem některé kriminální případy a hodně jsem o nich četla.“

„Od včerejška?“

„Ne.“ Málem se rozesmála. „Zajímám se o ně od té doby, co chodím na vysokou.“

„Přece studuješ medicínu.“

Sklopila zrak k talíři a pečlivě nahrnula na vidličku sousto míchaných vajec. „Ano.“

Barrow se zvedl, znovu otevřel chladničku a vzal si z ní colu. Pak se natáhl po další. Tázavě povytáhl obočí.

„Nesmím... Ano, prosím. Ráda si ji dám.“

Obě otevřel a zase si sedl. V tu chvíli vešla do kuchyňky robustní žena s hladkým culíkem rovných blond vlasů. „Liz, tohle je maršál Nortonová. Terry, seznam se s Liz.“

„Jak se dneska cítíš, Liz?“

„Lépe, děkuji za optání.“

„Liz se mě právě vyptávala na proces, i když se zdá, že má v těchhle záležitostech jasno. Terry mluvila se státním zástupcem. Chce tě vyslechnout. Bude u toho i někdo ze sociálky, pokud tvoje matka dosud nedorazila. Tvoje spolupráce je dobrovolná, Liz, ale...“

„Ale mohla bych být zadržena jako klíčový svědek. Nebude třeba. Míním spolupracovat a budu svědčit. Patří Volkovi k ruské mafii?“

„Naše domněnky jsou jedna věc, a co můžeme prokázat věc druhá...“

„Zajímá mě, co si myslíte,“ skočila mu do řeči. „Potřebuju vědět, na čem jsem. Podle zákona jsem možná nezletilá, ale nejsem dítě. Mám IQ dvě stě deset a vynikající analytické schopnosti. Víím, že jsem udělala pitomost, ale hloupá rozhodně nejsem. Je mi jasné, že když jsem se stala svědkem vražd vykonaných z rozkazu *pachana* – ruského kmotra –, zaměří se na mě. Když půjdu svědčit, Korotký nebo někdo jako on udělá, co bude moct, aby mě zastavil. Nedají mi pokoj, ani když se je podaří usvědčit. Stanu se pro ně terčem a budou mě chtít potrestat.“

Odmělčela se a napila se coly rovnou z plechovky. Chutnala skvěle.

„V noci jsem byla úplně mimo – tedy spíše dnes ráno. Napřed jsem byla opilá, potom se mi udělalo špatně a nakonec přišel šok. Zcela jsem nechápala situaci. Ale teď mám jasno. Jestli jsou Volkovovi obyčejní grázlové, parta zlodějů a kriminálníků, kteří se spolu spřáhli, je to špatné. Ale pokud jsem se zapletla s rudou mafii, je ve hře mnohem víc. Chci to vědět.“

Neušlo jí, jak se oba maršálové na sebe podívali.

„Jakmile budu mít přístup k počítači,“ dodala Elizabeth, „najdu si odpověď sama.“

„Vsadím se, že to dokážeš,“ zamumlal John. „Myslíme – vlastně vííme –, že Volkovovi jedou v organizovaném zločinu. Vííme, že obchodují se zbraněmi i s lidmi. Podílejí se na počítačové kriminalitě, což je jejich specialita, a taky vybírají výpalné, kradou a kšeftují s drogami. Záběr jejich organizace je široký a pestrý. Mnohé z jejich zájmů jsou legitimní, nebo skoro legitimní – provozují noční kluby, restaurace, striptýzové bary a obchodují s nemovitostmi. Trochu jsme jim šlápli na kuří oko, ale hierarchie jsme se ani nedotkli. Vííme, že Korotký je mechanik Sergeje Volkova – jeho bijec. Ale nikdy jsme na něho nic neměli.“

„Vraždu Alexe si užil. Nesmírně jím pohrdal. A Julie... Ta ho spíš naštvála – nic víc, nic míň. Je mi líto, ale už to nedojím.“

„Nic se neděje.“

Podívala se na svoje ruce, potom zpátky na Johna. „Už se nemůžu vrátit na Harvard. Ani domů. Když budu svědčit, začne se na mě vztahovat program na ochranu svědků. Je to tak?“

„Maličko se předbíháš,“ prohlásila Terry.

„Vždycky přemýšlím dopředu. Včera večer jsem to neudělala a zaplatila jsem za to příšernou cenu. Budu moci studovat na jiné univerzitě pod jiným jménem?“

„Mohli bychom to zařídit,“ slíbil John. „O svědky se výborně staráme, Liz. Můžeš si to najít na internetu.“

„Najdu. Nevědí, kdo jsem. Iljovi jsem řekla jenom své křestní jméno. Zná mě jako Liz, ale pro všechny ostatní jsem vždycky byla Elizabeth. A... než jsem šla do klubu, ostříhala jsem se a obarvila si vlasy. Ve skutečnosti vypadám úplně jinak.“

„Ten účes se mi líbí,“ usmála se Terry. „Sluší ti.“

„Kdybyste mě viděla předtím, ani byste mě nepoznala. Nový účes, make-up a šaty mě úplně změnily. Třeba bych mohla podat svědectví, aniž by zjistili moji pravou totožnost. Víím, že mám chabou šanci, ale ráda bych tomu věřila. Aspoň prozatím.“

Terry zapípal mobil. Vytáhla ho z pouzdra na opasku. „Noronová. Ano. Rozumím.“

Vrátila telefon na místo. „Vezou k nám tvoji matku.“

„Dobře.“ Elizabeth se zvedla a odnesla talíř do dřezu. „Umyju nádobí.“

„Já ti pomůžu,“ nabídl se John.

„Ne. Kdyby vám to nevadilo, ráda bych byla chvilku sama, než matka dorazí.“

„Jistě.“ Položil jí ruku na rameno. „To bude v pořádku, Liz.“

Přikývla a dál se pilně zabývala nádobím, aby si ti dva nevyšli, jak se jí třesou ruce.

V době, kdy policisté v civilu přivezli její matku, se zase plně ovládala. Susan rázně vešla do spoře zařízeného obývacího pokoje a její dcera se spěšně zvedla. Jediný pohled jí napověděl, že omluva, kterou si připravila, nebude zdaleka stačit.